

तत्त्वो

॥ १ ॥

२

श्रीमद्धनुमद्भीममध्वांतर्गतरामकृष्णवेदव्यासात्मकलक्ष्मीहयग्रीवायनमः॥॥ॐ॥सर्वत्राखिलसच्छक्तिःस्वतं
त्रोशेषदर्शनः॥नित्यातादृशचिच्चेत्ययंतेष्टोनोरमापतिः॥विमतोभिन्नोमुक्तत्वाद्यदित्थंतत्तथायथासंप्रतिपन्नः॥
नचभेदेविकल्पोयुज्यते।अनिर्वचनीयस्यसर्वत्राप्रसिद्धत्वादेव।शशविषाणंगोविषाणंवोच्यतइतिवत्।नचा
निर्वचनीयेकिंचिन्मानं।मिथ्याशब्दोऽनिर्वचनीयंवदतीत्यत्रच।अनुमानस्यचाप्रसिद्धविशेषणःपक्षः।नचधू
मत्ववन्मिथ्यात्वमित्युभयसंप्रतिपन्नंसामान्यमस्ति।नचबाष्पारोपितधूमेनधूमवत्त्वंव्यभिचरति।नचभावाभा
वविलक्षणंकचिदागमोवक्ति।नासदासीन्नोसदासीत्तदानींनासीद्रजनोव्योमापरोयदित्यत्रच।पारिशेष्येणा
निर्वचनीयत्वांगीकारेआनीदवातंस्वधयातदेकमितितदानींपरिशिष्टत्वाद्ब्रह्मणएवानिर्वचनीयत्वंस्यात्।मूर्त
सदितिसंप्रोक्तममूर्तमसदुच्यते।मूर्तामूर्तेतरद्ब्रह्मनसत्तन्नासदुच्यतइतिपैंगिश्रुतिः।यदन्यद्वायोश्चांतरिक्षाच्चै
तत्सदितिमाध्यंदिनश्रुतिः।अद्भुतत्वादनिर्याच्यंब्रह्मचिच्चेत्यमेवच।अचिंत्यंततएवैतदतर्क्यज्ञेयमेवच।ऋग
तावितिधातोस्तुपूर्वावगतवत्सदा।स्थितेर्ब्रह्मर्तमित्युक्तमनृतंपरिणामतः।प्रकृतिप्राकृतंप्रोक्तमसत्तदशुभत्वतः
।असतांबुद्धिगम्यत्वादसत्यमितिचोच्यते।नियमेनबहिश्चित्तास्तेसंतोब्रह्मणिस्थिताः।विश्वंसत्यंवशेविष्णो

द्योतः

॥ २४१ ॥

नित्यमेव प्रवाहतः । न क्वाप्यनीदृशं विश्वं तत्कालानुसारतः । असत्यमप्रतिष्ठं ये जगदाहुरनीश्वरं । त आसुराः स्व
 यं नष्टा जगतः क्षयकारिण इत्यादिव्यासस्मृतौ । असत्यमप्रतिष्ठं ते जगदाहुरनीश्वरं । अपरस्परसंभूतं किमन्यत्का
 महेतुकं । एतां दृष्टिमवष्टभ्य नष्टात्मानो लपबुद्धयः । प्रभवंत्युग्रकर्माणः क्षयाय जगतोऽहिता इत्यादि च गीतासु । वि
 श्वं सत्यं मधवाना युवोरिदा पश्चन प्रमिनंति व्रतं वां । प्रधान्वस्य महतो महानि सत्यासत्यस्य करणानिवोचं । सत्यः
 सो अस्य महिमा गृणेशवो यज्ञेषु विप्रराज्ये । कविर्मनीषी परिभूः स्वयंभूर्याथा तथ्यतोर्थान्व्यदधाच्छाश्वतीभ्यः स
 माभ्य इत्यादि श्रुतिभ्यश्च । न चार्थापत्त्याऽनिर्वचनीयसिद्धिः । असतः प्रतीतिं विनाऽसद्वैलक्षण्यज्ञानानुपपत्तेः ।
 न च बाध्यं जगदित्यत्र किंचिन्मानं । बाध्यत्वमपि हितेषां मिथ्या । तस्य च मिथ्यात्वेऽबाध्यत्वमेव सत्यं स्यात् ।
 सद्विलक्षणत्वं च सजातिविलक्षणत्वं सन्मात्रविलक्षणत्वं वा । जात्यंगीकारे सद्वहुत्वं । सन्मात्रविलक्षणत्वं चेत्सि
 द्धसाधनता । ब्रह्मवैलक्षण्यांगीकारात् । न च कयापि युक्त्या मानेन वा भेदनिराकरणं भवति । अंगीक्रियमाण
 त्वात् । अनिर्वचनीयासिद्धेश्च । सद्विलक्षणत्वमसद्विलक्षणत्वं च मिथ्येत्यविलक्षणत्वमेव सत्यं स्यात् । एवमेव हे
 त्वादिष्वपि विकल्पो निराकरणीयः । दृश्यत्वाद्यनुमानेष्वप्येत एव दोषाः । आत्मनोपि दृश्यत्वादनैकांतिकता

च । नचात्मनोदृक्कर्मत्वंविनातज्ज्ञानत्वं । तदज्ञाननिवृत्तिश्च तेन भवति । नचतदाकारं । अतद्विषयत्वादेव । तद्विषयत्वमेवहितदाकारत्वं । नहिज्ञानज्ञेययोरेकाकारता । नह्यज्ञानस्यघटाश्रयत्वंब्रह्माश्रयत्वंवास्ति । पुंगुतमेवहितमः । ज्ञानेननिवर्तते । विषयाश्रयंचेदज्ञानंनिवर्ततेतर्ह्येकेनज्ञातस्यघटस्यान्यैरज्ञातत्वंनस्यात् । अतद्विषयज्ञानेनतदज्ञाननिवृत्तौघटज्ञानेनापिनिवर्तेत । अविषयत्वादेवतस्यज्ञानत्वंनस्याद्धटवत् । जडत्वंचाप्रमातृत्वमेव । नचप्रमातृत्वमात्मनस्तैरंगीक्रियते । अतस्तदप्यनैकांतिकं । मिथ्याप्रमातृत्वंचानिर्वचनीयनिरासादेवनिरस्तं । यदिजडत्वंनामाप्रकाशत्वंतदप्यात्मनःस्वविषयप्रकाशत्वाभावात्परविषयप्रकाशत्वाभावाच्चानैकांतिकमेव । स्वविषयत्वंहिकर्तृकर्मविरोधात्तैरंगीक्रियते । मिथ्याभूतपरविषयत्वंचानिर्वचनीयनिरासादेवनिरस्तं । विषयवर्जितःप्रकाशएव न भवतिघटवत् । तत्प्रमाणाभावात् । देशतःकालतःपरिच्छिन्नत्वंप्रकृतिकालादिष्वभावाद्भागासिद्धं । वस्तुतःपरिच्छिन्नत्वमात्मनोपिभेदांगीकारादनैकांतिकं । प्रत्यक्षबाधितंचजगन्मिथ्यात्वं । सदितिप्रतीयमानत्वात् । नचप्रत्यक्षसिद्धमन्येनकेनापिबाध्यंदृष्टं । चंद्रप्रादेशत्वादिविषयंतुदूरस्थत्वादिदोषयुक्तत्वादपटु । नचजगत्प्रत्यक्षस्यापटुत्वेकिंचिन्मानं । नचजगतोऽज्ञानजन्यत्वेकिंचिन्मानं । नच

द्योतः

॥ २४२ ॥

मायाविनामायादृश्यतेविश्वमीश्वरः । सदापश्यतितेनेदंनमायेत्यवधार्यतां । अपरोक्षदृशोमिथ्यादर्शनंनक्
चिद्भवेत् । सर्वापरोक्षविद्विष्णुर्विश्वदत्तन्नतन्मृषेतिब्रह्मांडे । ईशोनीशोजगन्मिथ्यानपूज्योगुरुरित्यपि । एक
आत्मापरब्रह्मभावोमुक्तिरितिह्यपि । एवमादिविरुद्धानिवचनान्यथयुक्तयः । प्रमाणैर्बहुभिर्ज्ञेयाआभासाइति
वैदिकैः । वेदवेदानुसारेषुविरोधेन्यार्थकल्पना । इतराणिविरुद्धानिप्रलंभभ्रमजान्यपीतिव्यासस्मृतिः । ॐनास
तोदृष्टत्वात् । नाभावउपलब्धेः । वैधर्म्याच्चनस्वप्नादिवदित्यादिभगवद्वचनेनापिनिरस्ताः । नचशून्यवादिनःस
काशाद्वैलक्षण्यंमायावादिनः । व्यावहारिकसत्त्वस्यतेनाप्यंगीक्रियमाणत्वात् । सत्यंतुद्विविधप्रोक्तंसांवृतंपार
मार्थिकं । सांवृतंव्यावहार्यस्यान्निवृत्तौपारमार्थिकं । विचार्यमाणेनोसत्त्वंसत्त्वंचापिप्रतीयते । यस्यतत्सांवृतंज्ञे
यंव्यवहारपदंचयदित्यादिना । नचनिर्विशेषब्रह्मवादिनःशून्यात्कश्चिद्विशेषस्तस्य । निर्विशेषंस्वयंभातंनिलेप
मजरामरं । शून्यंतत्त्वमविज्ञेयंमनोवाचामगोचरं । जाड्यसंवृतिदुःखांतपूर्वदोषविरोधियत् । नित्यभावन
याभातंतद्भावंयोगिनंनयेत् । भावार्थप्रतियोगित्वंभावत्वंवानतत्त्वतः । विश्वाकारंचसंवृत्यायस्यतत्पदमक्षय
मित्यादितद्वचः । अनृतजडविरोधिरूपमंतत्रयमलबंधनदुःखताविरुद्धमितिचमायावादी । नास्यसत्त्वमस

तत्त्वो

॥ ३ ॥

त्वंवानदोषगुणएववा । हेयोपादेयरहितंतच्छून्यंपदमक्षयमितिचशून्यवादी । सत्त्वादयोधर्माःपरमार्थतोमा
यावादिनापिनांगीक्रियंते । सर्वविशेषविनिर्मुक्तत्वांगीकारात् । अवाच्यंसर्वशब्दैस्तल्लक्ष्यतेचाखिलैःपदैः ।
अज्ञेयंज्ञानलक्ष्यंचतच्छून्यंपदमक्षयमितिचशून्यवादी । नचाखंडत्वेनकश्चिद्विशेषः । यदखंडंपदंलक्ष्यंसर्वैर
पिविशेषणैः । सर्वैर्विशेषणैर्मुक्तंतच्छून्यंपदमक्षयमितिचशून्यवादी । एवमेवमायावादिराद्धांतः । नचमायावा
दिनोभावत्वंनामधर्मः । नचशून्यवादिनाशून्यत्वंनामधर्मः । मय्यनंतगुणेनंतगुणतो नंतविग्रहे । यदासीत्तत
एवाद्यःस्वयंभूःसमभूदजः । उत्तमःपुरुषस्त्वन्यःपरमात्मेत्युदाहृतः । योलोकत्रयमाविश्यविभर्त्यव्ययईश्वरइति
भगवद्राद्धांतः । परास्यशक्तिर्विविधैवश्रूयतेस्वाभाविकीज्ञानबलक्रियाचेत्यादिश्रुतिः । प्रकृष्टप्रकाशश्चंद्रइत्या
दिषुप्रकृष्टत्वादिविशेषणानिसंत्येवेतिनतत्साम्यं । अनित्यदेशकालसंबंधित्वस्यसत्त्वान्नसोयंदेवदत्तइत्याद्युप
माच । देवदत्तादिस्वरूपमात्रस्यसिद्धत्वान्नस्वरूपमात्रेप्रश्नः । नक्षत्रादिव्यतिरेकमात्रस्यापिसिद्धत्वान्नव्यतिरे
कमात्रे । अन्यथाप्रश्नस्यैवासंभवात् । अतःकैर्विशेषणैर्विशिष्टइतिप्रश्नेप्रकृष्टप्रकाशतद्देशकालादिविशिष्टएववा
क्यार्थः । अंगीक्रियमाणत्वाद्विशिष्टादेरनिर्वचनीयाभावाच्चसत्यत्वंचसिद्धं । दृष्टस्यवस्तुनोबलवद्दृष्टिर्विनानान्य

द्योतः

॥ २४३ ॥

द्वाधकमिति दुर्घटत्वे सुघटत्वेवानानिर्वचनीयसिद्धिः । सर्ववैलक्षण्यांगीकाराद्दुर्घटमपि ब्रह्मप्रमाणादंगीक्रिय
 तएव जगतो भिन्नमभिन्नं भिन्नाभिन्नं वेत्यादिविकल्पस्तत्रापियुज्यते । भिन्नं चेद्भेदादिविशिष्टाच्छुद्धं भिन्नमभि
 न्नं वेत्याद्यनवस्था । अभिन्नं चेन्मिथ्यारूपेण जगता ब्रह्मापि मिथ्यैव स्यात् । भिन्नाभिन्नं चेद्दोषद्वयमपि । उभयवि
 लक्षणं चेदनिर्वचनीयत्वं ब्रह्मण एवापतितं । यद्येवमपि नानिर्वचनीयत्वं ब्रह्मणस्तर्हि जगतोऽपि न स्यात् । विश्वं स
 त्यमित्यादिवचनमत्राप्युक्तं । न सत्तन्नासदुच्यते । असद्वा इदमग्र आसीत् । नासदासीन्नोसदासीदित्यादि ब्रह्म
 णोऽपि मिथ्यात्वे प्रमाणमस्ति । न हि दृष्टेर्बलवत्किंचित्प्रमाणं । न हियुक्तिपराजितोऽपि क्षुधितो नान्नमत्ति । बलव
 द्दृष्ट्यबाधे । न चान्नत्वे दुर्घटे तस्यानन्नत्वं भवति । दृष्ट्यबाधितदृष्टस्य । न चान्नानन्नवैलक्षण्यमनुभूयते । न च त
 था व्यवहारः । न च तत्र किंचिन्मानं । अतो विशिष्टादि निराकरणयुक्तीनामपि विशिष्टाद्यपेक्षत्वाज्जात्युत्तरमिति
 न युक्तिबाधापि । अतो निखिलगुणगणाढ्यमेव ब्रह्म श्रुत्यभिप्रेतं । अनिर्वचनीयासिद्धेरेवानुमानस्याप्यसि
 द्धिः । यदि जगन्मिथ्या स्यात्तदा दृश्यत्वाद्यनुमानस्यापि जगदंतःपातित्वेन मिथ्यात्वादसिद्धिः स्यात् । वाचा
 रंभणं विविधप्रकारः नामधेयं नित्यं धार्यं नाम सृत्तिकेत्यादिवैदिकमेव । अनित्यत्वात्सांकेतिकं नामाप्रधानं नि

त्यत्वान्मृत्तिकादिनामैव प्रधानं । प्रधानज्ञानादप्रधानं ज्ञातार्थमिव भवति । एवं प्रधानस्य परमात्मनो ज्ञानादप्रधानं ज्ञातमिव भवति । प्राधान्यज्ञापनार्थमेव सृष्ट्यादिकथनं । यथा सोम्येत्याद्यपि सादृश्यकथनं । न चैकनखनि कृतनविकारः सर्वकाष्णीयसं । प्रधानपुरुषज्ञानाद्भ्रामो ज्ञात इति व्यपदेशोऽस्ति । न हि सत्यज्ञानेन मिथ्याज्ञानं भवति । मुक्तामुक्तयोर्भेदाभावे मुक्तस्य संसारः संसारिणो वा मुक्तत्वं स्यात् । यद्यज्ञानकृतो भेदस्तर्हीश्वरस्याज्ञानाभावात्संसारिणैक्यं तेनानुभूयेत । ततश्च दुःखित्वं स्यात् । तान्यहं वेद सर्वाणि न त्वं वेत्थ परंतप । सुखंदुःखं भवो भावो भयं चाभयमेव च । अहिंसा समता तुष्टिस्तपोदानं यशोऽयशः । भवंति भावा भूतानां मत्त एव पृथग्विधाः । यस्मात्क्षरमतीतो ह मक्षरादपि चोत्तमः । अतोऽस्मि लोके वेदे च प्रथितः पुरुषोत्तमः । इत्यादिनेश्वरेणापि भेदस्यैवानुभूयमानत्वाच्च । तत एवाभ्रान्तत्वान्नमुक्तस्यापि भेदनिवृत्तिः । न चोपाधिभेदमात्रेणेश्वरस्य दुःखाभावः । हस्तपादाद्युपाधिभेदेऽपि भोक्तुरेकत्वानुभवात् । उद्यतायुधदोर्दंडाः पतितस्वशिरोक्षिभिः । पश्यंतः पातयंति स्म कबंधा अप्यरीन्युधीति भारतवचनान्नविश्लेषाद्विशेषः । अतोऽनौपाधिकत्वादेव भेदस्य न मुक्तस्येश्वरैक्यं । इदं ज्ञानमुपाश्रित्य मम साधर्म्यमागताः । सर्गेऽपि नोपजायंते प्रलये न व्यथंति च । यदा पश्यः पश्यते रुग्मवर्णकर्तारमीशं पुरुषं ब्रह्म

योनिं। तदा विद्वान्पुण्यपापे विधूय निरंजनः परमं साम्यमुपैतीत्यादिमुक्तभेदवचनेभ्यश्च। एवं प्रत्यक्षानुमानाग
 मविरुद्धत्वादभेदविषयवत्प्रतीयमानान्यपि वाक्यानि सादृश्याद्यर्थान्येव योजनीयानि। विरुद्धवत्प्रतीयंत आ
 गमायत्र वैमिथः। तत्र दृष्टानुसारेण तेषामर्थो न्ववेक्ष्यत इति ब्राह्मवचनाच्च। भेदाद्यनुभवस्य भ्रांतित्वांगीकारे त
 दपलापयुक्तेर्नितरां भ्रांतित्वाद्भेदाद्यनुभवस्याभ्रांतित्वमेव भवति। परस्परविरुद्धयोरन्यतरनिषेधस्यान्यतरवि
 धिनांतरीयकत्वात्। एकजीववादपक्षे तन्निष्ठानां मृत्युनंतरमपि विश्वस्यानिवृत्तत्वाद्भेदनिष्ठ एवैकजीव इत्याप
 तति। तस्य च तत्रैवाग्रहान्न कदाचिद्भेदनिवृत्तिरित्यनिवृत्तिरेव भवति। न चैकजीवाज्ञानपरिकल्पितास्समस्ता
 इत्यत्र किंचिन्मानं। अतो मुक्तेभ्योऽप्यन्यएव समस्तगुणपरिपूर्णो भगवान्विष्णुरितिसिद्धं॥ ब्रह्मेशानादिभि
 र्देवैर्यत्प्राप्तुं नैव शक्यते। तद्यत्स्वभावः कैवल्यं स भवान्केवलो हरे। परोमात्रया तन्वावृधाननते महित्वमन्वश्रुवं
 ति। सत्यचिच्चेत्यपतये मुक्ता मुक्तोत्तमायते। नमो नारायणायार्यवृंदवंदितपट्वय॥ आनंदतीर्थपुंसिंहो माया
 वादिदितेः सुतान्। विदार्य युक्तिनखैरप्रतीपो विभासते॥ १॥ पलायध्वंपलायध्वं त्वरयामासि दानवाः।
 सर्वज्ञ हरिरायाति तर्कागमदरारिभृत्॥ २॥ द्रवतद्रवताशुमायिनः प्रविशध्वमतंद्रिता गुहाः। कमलारमणांबरा

तत्त्वो
॥ ५ ॥

श्रयःसमुदेत्यखिलज्ञभास्करः ॥ ३ ॥ नृहरिःसकलज्ञनामकःसमुपैतिहिमायिदानवान् । प्रपलायनमत्रतत्क्षमं
त्वरयावोवसतिर्गुहासुच ॥ ४ ॥ जयत्यानंदतीर्थेष्टदेवतानरकेसरी । विपाटिताज्ञानतमःकपाटाल्युरुहुंकृतः
॥ ५ ॥ जयत्यमितपौरुषःस्वजनतेष्टचिंतामणिः । अजेशमुखवंदितोगुणगणार्णवःश्रीपतिः ॥ ६ ॥ सर्वज्ञस
न्मुनींद्रोच्चसन्मनःपंकजालयः । अजितोजयतिश्रीशोरमाबाहुलताश्रयः ॥ ७ ॥ ॥ इतिश्रीमदानंदती-
र्थभगवत्पादाचार्यविरचितस्तत्त्वोद्योतःसंपूर्णः ॥ ॥ ॥ ॥

द्योतः

अथैतरेयोपनिषच्चतुर्थारण्यकं ॥ ॐ ॥ विदामधवन्विदागातुमनुशंसिषोदिशः ॥ शिक्षाशचीनांपतेपूर्वीणांपु
 रूवसो ॥ आभिष्टमभिष्टिभिः प्रचेतनप्रचेतय ॥ इंद्रद्युम्नायनइषएवाहिशक्रः ॥ रायेवाजायवज्रिवः शविष्ठवज्रि
 नृजसे ॥ मंहिष्ठवज्रिनृजसआयाहिपिवमत्स्व ॥ विदारायः सुवीर्यभुवोवाजानांपतिर्वशाँ अनु ॥ मंहिष्ठवज्रि
 नृजसेयः शविष्ठः शूराणां ॥ योमंहिष्ठोमघोनांचिकित्वो अभिनोनय ॥ इंद्रो विदेतमुस्तुषेवशीहिशक्रः ॥ तमूतयेह
 वामहेजेतारमपराजितं ॥ सनः पर्षदतिद्विषः क्रतुश्छंदः क्रतुं बृहत् ॥ इंद्रं धनस्य सातयेहवामहेजेतारमपराजितं ॥
 सनः पर्षदतिद्विषः सनः पर्षदतिस्त्रिधः ॥ पूर्वस्य यत्ते अद्रिवः सुम्न आधे हिनो वसो ॥ पूर्तिः शविष्ठशस्य तईशे हिशक्रः
 ॥ नूनंतं न व्यंसन्यसे प्रभोजनस्य वृत्रहन् ॥ समन्येषु ब्रवावहै शूरो योगोषु गच्छति सखा सुशेवो अद्वयाः ॥ एवाह्येवै
 वाह्यमाँ ३ इ ॥ एवाह्येवैवाहीन्द्रं ॥ एवाह्येवैवाहिविष्णाँ ३ उ ॥ एवाह्येवैवाहिपूषन् ॥ एवाह्येवैवाहिदेवाः ॥ ए
 वाहिशक्रो वशीहिशक्रो वशाँ अनु ॥ आयो मन्याय मन्यव उपो मन्याय मन्यवे ॥ उपेहि विश्वध ॥ विदामधवन्वि
 दों ३ ॥ १ ॥ इति चतुर्थारण्यके प्रथमोऽध्यायः ॥ ॥ ७ ॥ ॥ ॥ ॥
 ॐ ॥ गायत्री छंदः ॥ १ ॥ १ ॥ ३० ॥ आत्वावहंतु हरयो वृषणं सोमपीतये ॥ इंद्रत्वा सूरचक्षसः ॥ इमा धाना

कर्म-नि.

॥ १ ॥

घृतस्तुवोहरीइहोपवक्षतः॥इंद्रं सुखतमेरथे।इंद्रं प्रातर्हवामहइंद्रं प्रयत्यध्वरे॥इंद्रं सोमस्य पीतये॥पत्तिच्छंदः॥१॥
 ॥६॥३॥उपोषुशृणुहीगिरोमघवन्मातथाइव॥यदानःसूनृतावतःकरआदर्थयासइद्योजान्विद्रतेहरी॥सुसंह
 शंत्वावयंमघवन्वंदिषीमहि॥प्रनूनंपूर्णबंधुरःस्तुतोयाहिवशाँअनुयोजान्विद्रतेहरी॥सघातंवृषणंरथमधिति
 ष्ठातिगोविदं॥यःपात्रंहारियोजनंपूर्णमिंद्रचिकेततियोजान्विद्रतेहरी॥उष्णिक्छंदः॥६॥१॥५॥यदिंद्रपृतना
 ज्येदेवास्वादधिरेपुरः॥आदिस्तेहर्यताहरीववक्षतुः॥६॥१॥६॥यदावृत्रंनदीवृतंशवसावज्जिन्नवधीः॥आ
 दिस्तेहर्यताहरीववक्षतुः॥यदातेविष्णुरोजसात्रीणिपदाविचक्रमे॥आदिस्तेहर्यताहरीववक्षतुः॥बृहतीछंदः॥
 ॥३॥३॥८॥अयंतेअस्तुहर्यतःसोमआहरिभिस्सुतः॥जुषाणइंद्रहरिभिर्नआगह्यातिष्ठहरितंरथं॥हर्यन्नुपस
 मर्चयःसूर्यहर्यन्नरोचयः॥विद्वांश्चिकित्वान्हर्यश्ववर्धसइंद्रविश्वाअभिश्चियः॥द्यामिंद्रोहरिधायसंपृथिवींह
 रिवर्पसं॥अधारयद्धरितोभूरिभोजनंययोरंतर्हरिश्चरत्॥द्विपदाक्क ॥५॥३॥२५॥आधूर्ष्वस्मैदधाताश्वा
 निंद्रो नवज्रीहिरण्यबाहुः॥एषब्रह्मायक्कत्वियइंद्रोनामश्रुतो गृणे॥विश्रुतयोयथापथोइंद्रत्वद्येतिरातयः॥त्वा
 मिच्छवसस्पतेयंतिगिरोनसंयतः॥त्रिष्टुप्छंदः॥५॥३॥१३॥ब्रह्मन्वीरब्रह्मकृतिंजुषाणोर्वाचीनोहरिभिर्याहितू

मू. वेद

॥२४८॥

यं॥ अस्मिन्नूषु सवने मादयस्वोपब्रह्माणि शृणु वइमानः॥ जगती छंदः॥ ८॥ ५॥ ५॥ प्रतेमहे विदथेशं सिषं हरी प्रतेव
 न्वेव नुषो हर्यंतं मदं॥ घृतं नयो हरिभिश्चारु सेचत आत्वा विशंतु हरिर्वर्ष संगिरः॥ हरिं हियो निमभिये समस्वर न्हि
 न्वंतो हरी दिव्यं यथा सदः॥ आयं पृणं ति हरिभिर्न धेनव इंद्राय शूषं हरिवंतमर्चत॥ सो अस्य वज्रो हरितो य आय सो
 हरिर्निकामो हरिराग भस्त्योः॥ द्युमी सुशिप्रो हरि मन्यु सायक इंद्रे निरूपा हरिता मिमिक्षिरे॥ ३॥ अति छंदः॥ २॥
 ॥ ६॥ २८॥ त्रिकट्टकेषु महिषो यवा शिरंतु विशुष्मस्तृपत्सोममपि बद्धिष्णु नासुतं यथा वशत् ॥ सईममादमहिकर्म
 कर्तवे महामुरुं सैनं सश्च देवो देवं सत्यमिंद्रं सत्यइंदुः॥ १॥ अध त्विषीमाँ अभ्योजसा क्रिविं युधा भवदारोदसी अपृण
 दस्य मज्मना प्रवावृधे॥ अधत्तान्यं जठरे प्रेम रिच्यत सैनं सश्च देवो देवं सत्यमिंद्रं सत्यइंदुः॥ १॥ २॥ साकं जातः क्रतु
 नासकमोजसा ववक्षिथ साकं वृद्धो वीर्यैस्सासहिर्मृधो विचर्षणिः॥ दाताराधस्तुवते काम्यं वसु सैनं सश्च देवो देवं स
 त्यमिंद्रं सत्यइंदुः॥ ३॥ वेपशक्यः॥ ८॥ ७॥ २१॥ प्रोष्वस्मै पुरोरथमिंद्राय शूषमर्चत॥ अभी केचिदुलोककृत्संगे स
 मत्सु वृत्रहास्माकं बोधिचोदितान भंता मन्यकेषां ज्याका अधिधन्वसु॥ १॥ त्वंसिंधूरवासृजो धराचो अहन्नहिं॥
 अशत्रुरिंद्रजज्ञिषे विश्वं पुष्यंति वार्यंतं त्वापरिष्वजामहे न भंता मन्यकेषां ज्याका अधिधन्वसु॥ २॥ विषु विश्वा अ

रातयो यो न शंत नो धियः ॥ अस्तासि शत्रवे वधं यो न इंद्रजिघांसति यातेरातिर्ददिव सुनभंतामन्यकेषां ज्याका अ
 धिधन्वसु ॥ ३ ॥ ६ ॥ ५ ॥ ५ ॥ प्रप्रवस्त्रिष्टुभमिषं मंदद्वीराये दवे ॥ धियावो मेधसातये पुरंध्या विवासति ॥ १ ॥ नदंव ओ
 दतीनां नदं यो युवतीनां ॥ पतिवो अघ्यानां धेनूनामिषु ध्यसि ॥ २ ॥ ता अस्य सूददो हसः सोमं श्रीणंति पृश्नयः ॥ ज
 न्मन्देवानां विशस्त्रिष्वारोचने दिवः ॥ ३ ॥ ६ ॥ ५ ॥ ६ ॥ अर्चत प्रार्चत प्रियमेधा सो अर्चत ॥ अर्चतु पुत्रका उत्तपुरं न धृ
 ष्वर्चत ॥ १ ॥ अवस्वरातिगर्गरो गोधापरिसनिष्वणत् ॥ पिंगापरिचनिष्कददिद्राय ब्रह्मोद्यतं ॥ २ ॥ आयत्पतं त्ये
 न्यस्सुदुधा अनपस्फुरः ॥ अपस्फुरंगृभाय तसोममिंद्राय पातवे ॥ ३ ॥ ६ ॥ ५ ॥ ७ ॥ यो व्यतीरफाणयत्सुयुक्ता उपदा
 शुषे ॥ तको नेता तदिद्रपुरुषमायो अमुच्यत ॥ १ ॥ अती दुशक्र ओहत इंद्रो विश्वा अतिद्विषः ॥ भिनत्कनीन ओदनं
 पच्यमानं परो गिरा ॥ २ ॥ अर्भको न कुमारको धितिष्ठन्न वंरथं ॥ सपक्षन्महिषं मृगं पित्रे मात्रे विभु क्रतुं ॥ ३ ॥ एतास्स
 र्वाः प्रज्ञातानुष्टुभः ॥ ६ ॥ ५ ॥ ६ ॥ उद्यद्ब्रध्नस्य विष्टपंगृहमिंद्रश्च गन्वहि ॥ मध्वः पीत्वास चेव हि त्रिः सप्त स ख्युः पदे ॥ इति
 त्रिः परिदध्यात् ॥ ८ ॥ ५ ॥ ७ ॥ अपाः पूर्वेषां हरिवः सुतानामथो इदं सवनं केवलं ते ॥ मम ह्यसोमं मधुमंतमिंद्रसत्रा
 वृषन्जठर आवृषस्व ॥ ॥ इति ऋद्धं त्रः संपूर्णः ॥ इति श्रीमत्कर्मनिर्णयमूलभूतवेदभागः संपूर्णः ॥ ४ ॥ ॥

श्रीमद्धनुमद्गीममध्वांतर्गतरामकृष्णवेदव्यासात्मकलक्ष्मीहयग्रीवायनमः ॥ कर्मनिर्णयटीकोक्तानि ऋग्वेद
 ब्राह्मणचतुर्थपंचिकाद्याध्यायादिमखंडानिलिख्यंते ॥ ॐ देवावै प्रथमेनाहेंद्राय वज्रं समभरं स्तं द्वितीयेनाह्वासिं
 चं स्तं तृतीयेनाह्वा प्रायच्छं स्तं चतुर्थे हन् प्राहरत्तस्माच्चतुर्थे हन् षोळशिनं शंसति वज्रो वा एष यत् षोळशी तद्यच्चतुर्थे ह
 न् षोळशिनं शंसति वज्रमेव तत्प्रहरति द्विषते भ्रातृव्याय वधं योस्यः स्तृत्यस्तस्मै स्तर्तवै वज्रो वै षोळशी पशव उक्था
 नितं परस्तादुक्थानां पर्यस्य शंसति तं यत्परस्तादुक्थानां पर्यस्य शंसति वज्रेणैव तत् षोळशिना पशून्परिगच्छति त
 स्मात्पशवो वज्रेणैव षोळशिना परिगता मनुष्या नभ्युपावर्तते तस्मादश्वो वा पुरुषो वा गौर्वाहस्ती वा परिगत एव
 स्वयमात्मनेऽतएव वाचाभिषिद्ध उपावर्तते वज्रमेव षोळशिनं पश्यन् वज्रेणैव षोळशिना परिगतो वाग्धिवज्रो वा
 षोळशी तदाहुः किं षोळशिनः षोळशित्वमिति षोळशः स्तोत्राणां षोळशः शस्त्राणां षोळशभिरक्षरैरादत्ते षोळश
 भिः प्रणौति षोळशपदान्निविदं दधाति तत् षोळशिनः षोळशित्वं देवा अक्षरे अतिरिच्येते षोळशिनोऽनुष्टुभमभि
 संपन्नस्य वाचो वावतौ स्तनौ सत्यानृते वा अवत्येनं सत्यं नैनमनृतं हि नस्तिय एवं वेद ॥ खंडः ॥ गौरि वीतं षोळशि सा
 मकुर्वीत तेजस्कामो ब्रह्मवर्चस्कामस्तेजो वै ब्रह्मवर्चसं गौरि वीतं तेजस्वी ब्रह्मवर्चसी भवति य एवं विद्वान् गौरि वीतं

षोळशिसामकुरुतेनानदं षोळशिसामकर्तव्यमित्याहुरिंद्रो वैवृत्राय वज्रमुदयच्छत्तमस्मै प्राहरत्तमभ्यहनत्सोभि
 हतो व्यनदद्यन्नदत्तन्नानदं सामाभवत्तन्नानदस्य नानदत्वमभ्रातृव्यं वा एतद्भ्रातृव्यहासामयन्नानदमभ्रातृव्यो
 भ्रातृव्यहाभवतिय एवं विद्वान्नानदं षोळशिसामकुरुते तद्यदि नानदं कुर्युरविहतः षोळशीशंस्तव्यो विहतासुहि
 तासुस्तुवते यदि गौरिवीतं विहतः षोळशीशंस्तव्यो विहतासुहितासुस्तुवते ॥ खंडः ॥ अथातश्छंदांस्येव व्यतिषज
 त्यात्वा वहतुं हरय उपोषु शृणु ही गिर इति गायत्रीश्च पङ्क्तीश्च व्यतिषजति गायत्री वै पुरुषः पाङ्क्ताः पशवः पुरुषमेव त
 त्पशुभिर्व्यतिषजति पशुषु प्रतिष्ठापयति यदु गायत्री च पङ्क्तिश्च ते दे अनुष्टुभौ ते नो वाचो रूपादनुष्टुभोरूपाद्वज्ररू
 पान्नैतियदिंद्रपृतनाज्येऽयं ते अस्तु हर्यत इत्युष्णिहश्च बृहतीश्च व्यतिषजत्यौष्णिहो वै पुरुषो वार्हताः पशवः पुरुषमे
 व तत्पशुभिर्व्यतिषजति पशुषु प्रतिष्ठापयति यदुष्णिहश्च बृहती च ते दे अनुष्टुभौ ते नो वाचो रूपादनुष्टुभोरूपाद्वज्ररू
 पान्नैत्याधूर्ष्वस्मै ब्रह्मन्वीर ब्रह्मकृतिं जुषाण इति द्विपदां च त्रिष्टुभं च व्यतिषजति द्विपादौ पुरुषो वीर्यं त्रिष्टुपुरुषमेव त
 दीर्येण व्यतिषजति वीर्ये प्रतिष्ठापयति तस्मात्पुरुषो वीर्ये प्रतिष्ठितः सर्वेषां पशूनां वीर्यवत्तमो यदु द्विपदा च विंशत्य
 क्षरा त्रिष्टु च ते दे अनुष्टुभौ ते नो वाचो रूपादनुष्टुभोरूपाद्वज्ररूपान्नैत्येष ब्रह्मा प्रतेमहे विदथेशं सिपं हरी इति द्विपदा

श्रजगतीश्रव्यतिषजतिद्विपाद्वैपुरुषोजागताःपशवःपुरुषमेवतत्पशुभिर्व्यतिषजतिपशुषुप्रतिष्ठापयतितस्मा
 त्पुरुषःपशुषुप्रतिष्ठितोत्तिचैनानधिचतिष्ठतिवशेचास्ययदुद्विपदाचषोळशाक्षराजगतीचतेद्वेअनुष्टुभौतेनोवा
 चोरूपादनुष्टुभोरूपाद्वज्ररूपान्नैतित्रिकद्रुकेषुमहिषोयवाशिरंप्रोष्वस्मैपुरोरथमित्यतिच्छंदसःशंसतिच्छंदसां
 वैयोरसोत्यक्षरत्सोतिच्छंदसमभ्यत्यक्षरत्तदतिच्छंदसोतिच्छंदस्त्वंसर्वेभ्योवाएषच्छंदोभ्यस्सन्निर्मितोयत्पोळ
 शीतद्यदतिच्छंदसःशंसतिसर्वेभ्यएवैनंतच्छंदोभ्यःसंनिर्मिमीतेसर्वेभ्यश्छंदोभ्यःसन्निर्मितेनपोळशिनाराधो
 तियएवंवेद ॥ खंडः ॥ महानाम्नीनामुपसर्गानुपसृजत्ययंवैलोकःप्रथमामहानाभ्यंतरिक्षलोकोद्वितीयासौलो
 कस्तृतीयासर्वेभ्योवाएषलोकेभ्यस्सन्निर्मितोयत्पोळशीतद्यन्महानाम्नीनामुपसर्गानुपसृजतिसर्वेभ्यएवैनंतं
 लोकेभ्यस्सन्निर्मिमीतेसर्वेभ्योलोकेभ्यस्संनिर्मितेनपोळशिनाराधोतियएवंवेद ॥ प्रप्रवस्त्रिष्टुभमिषमर्चतप्रा
 र्चतयोव्यतीरिफाणयदितिप्रज्ञाताऽनुष्टुभःशंसंतितद्यथेहचेहचापथेनचरित्वापंथानंपर्यवेयात्तादृक्तद्यत्प्रज्ञाता
 ऽनुष्टुभःशंसतिसयोव्याप्तोगतश्रीरिवमन्येताविहृतंपोळशिनंशंसयेन्नेच्छंदसांकृच्छ्रादवपद्याइत्यथयःपाप्मान
 मपजिघांसुःस्याद्विहृतंपोळशिनंशंसयेद्यतिषक्तइववैपुरुषःपाप्मनाव्यतिषक्तमेवास्मैतत्पाप्मानंशमलमपहंत्य

ऋ. ब्रा. पं.

॥ २ ॥

पपाप्मानंहतेयएवंवेदोद्यद्ब्रध्नस्यविष्टपमित्युत्तमयापरिदधातिस्वर्गोवैलोकोब्रध्नस्यविष्टपंस्वर्गमेवतंलोकंयज
मानंगमयत्यपाःपूर्वेषांहरिवःसुतानामितियजतिसर्वेभ्योवाएषसवनेभ्यस्संनिर्मितोयत्पोळशीतद्यदपाःपूर्व
ेषांहरिवःसुतानामितियजतिपीतवद्वैप्रातःसवनंप्रातःसवनादेवैनंतत्संनिर्मिमीतेऽथोइदंसवनंकेवलंतइति
माध्यंदिनंवैसवनंकेवलंमाध्यंदिनादेवैनंतत्सवनात्संनिर्मिमीतेममद्विसोमंमधुमंतमिंद्रेतिमद्वद्वैतृतीयसवनंतृ
तीयसवनादेवैनंतत्संनिर्मिमीतेसत्रावृषन्जठरआवृषस्वेतिवृषण्वद्वैपोळशिनोरूपंसर्वेभ्योवाएषसवनेभ्यस्सं
निर्मितोयत्पोळशीतद्यदपाःपूर्वेषांहरिवःसुतानामितिजयतिसर्वेभ्यएवैनंतत्सवनेभ्यःसंनिर्मिमीतेसर्वेभ्यःस
वनेभ्यःसन्निर्मितेनपोळशिनाराधोतियएवंवेदमहानाम्नीनांपंचाक्षरानुपसर्गानुपसृजत्येकादशाक्षरेषुपादेषु
सर्वेभ्योवाएषच्छंदोभ्यःसंनिर्मितोयत्पोळशीतद्यन्महानाम्नीनांपंचाक्षरानुपसर्गानुपसृजत्येकादशाक्षरेषुपा
देषुसर्वेभ्यएवैनंतच्छंदोभ्यःसंनिर्मिमीतेसर्वेभ्यश्छंदोभ्यस्संनिर्मितेनपोळशिनाराधोतियएवंवेद ॥ खंडः ॥

॥ ४ ॥ ऋग्वेदब्रह्मणचतुर्थपंचिकायांचतुर्थखंडःसंपूर्णः ॥

॥ ५ ॥

॥

च. खं.

॥ २४७ ॥

र्वभूतांतरात्मा।कर्माध्यक्षःसर्वभूताधिवासःसाक्षीचेताकेवलोनिर्गुणश्चेत्यादिविरोधः।सत्त्वादिगुणाभावोक्ते
स्तत्र।अन्यथैकोदेवःसर्वभूतेषुगूढइत्यादीनामपिगुणत्वात्स्वोक्तिविरोधः।नचनिर्विशेषंनामकिंचिदस्ति।नि
र्विशेषत्वोक्तेरेवव्याहृतत्वात्।निर्विशेषत्वेनविशिष्टंनवेत्युक्तेयद्यविशिष्टंतर्हिनिर्विशेषनिराकरणं।विशेषवत्त्व
मेवभवति।यदितेनविशिष्टंसएवविशेषइतिव्याहृतिः।नचनिर्विशेषत्वेकिंचिन्मानं।अशेषविशेषवचनानु
भवयुक्तिविरोधश्च।नचमिथ्याविशेषवत्।व्याहृतेः।मिथ्याविशेषइत्युक्तेह्यसद्विशेषइत्येवभवति।तथाच
विशेषविशिष्टपक्षोक्तदोषएव।नचानिर्वचनीयविशेषइतिभवति।अनिर्वचनीयासिद्धेः।नहितत्रप्रत्यक्षम
स्ति।मिथ्याशब्दस्त्वभाववाच्येव।तदन्यत्रप्रमाणाभावात्।नचान्यत्प्रमाणं।प्रतिज्ञाव्याहृतेः।नहिसदंत
रादसतश्चान्यत्सदसद्विलक्षणंप्रसिद्धं।असन्नभवतीत्युक्तेद्वौनञौप्रकृतमर्थसातिशयंगमयतइतिसदेवभवति।
असदंतरंवाविशेषविवक्षायां।किंचैतद्वैलक्षण्यं।भेदोऽभेदोभेदाभेदोवा।नतावद्भेदः।अनंगीकारात्।व्याव
हारिकभेदश्चानिर्वाच्यसिद्धौवक्तव्यः।नचाव्यावहारिकंकिंचित्।नचाशेषव्यवहारनिवृत्तौकिंचिन्मानं।नच
मिथ्यातथ्ययोःसामान्यंव्यावहारिकत्वंधूमबाष्पयोर्धूमत्ववत्।नचाभेदोनंगीकारादेव।तथैवोभयं।अभेदे

चानिर्वाच्यब्रह्मणोस्तच्छब्दयोःपर्यायत्वं । नचव्यावर्त्यविशेषेणापर्यायत्वंकचित् । व्यावर्त्यविशेषस्तद्यावृत्तेब्र
 ह्मणिविशेषमापादयतिचेद्विशिष्टवाक्यार्थता । नचेन्नब्रह्मज्ञानार्थिनेपदांतरंवाच्यं । असंगतत्वात् । मिथ्यावि
 शेषस्यचासिद्धिरुक्ता । अतो न्योन्याश्रयतानवस्थितिश्चक्रकंवा । भेदाभेदविलक्षणमप्युक्तरीत्यैवापाकृतं । किं
 चासद्विलक्षणमित्यत्राभावान्यविरोधानांमध्येनञःकोर्थः । यद्यभावोन । असद्विलक्षणत्वंभावत्वमेवजगतः
 स्यात् । नचसतो न्यस्मादसतोविलक्षणंजगत् । असतो न्यत्वादिधर्मानंगीकाराद्ब्रह्मणश्च । असतोऽनिर्वचनी
 यत्वांगीकाराच्चनवैलक्षण्यंततोऽनिर्वाच्यस्य । तथापिचेद्वैलक्षण्यंनानिर्वचनीयत्वंजगतः । नचविरोधः । वि
 रोधिनोरन्यतरनिषेधेऽन्यतरव्याप्तत्वानुभवात् । अविद्यमानंनभवतीत्युक्तेविद्यमानमित्येवहिसर्वलोकानुभवः ।
 अतो नंतगुणोभगवान्नारायणइतिसिद्धं । नचसिद्धेर्थेवाक्यस्यप्रामाण्याभावादीश्वराद्यसिद्धिः । सिद्धातिरिक्त
 कार्याभावात् । लिङाद्यर्थस्विष्टसाधनत्वमेव । नहिकर्तव्यत्वंनामेष्टसाधनत्वादन्यत्किंचित् । तन्मानाभावात् ।
 शब्दस्तुनतद्वक्तीत्युक्तं । लिङादेरिष्टसाधनार्थत्वेनैवकृतार्थत्वेतदन्यकार्यकल्पनेकल्पनागौरवंच । नचतत्क
 ल्पकंकिंचित् । विप्रतिपत्तौचान्यन्मानंनवक्तव्यंतद्भावे । नचानुमा । अप्रसिद्धविशेषणत्वात् । नचार्थापत्तिः ।

कर्म

॥ २ ॥

अनुपपत्त्यभावात्। कार्याभावादेव कार्यान्वयिनि [कार्यान्वयान्वयिनिवा] व्युत्पत्तिरित्यादिदूरतो निरस्तं। कार्यान्विते व्युत्पत्तिरिति वदतो कार्यान्विते व्युत्पत्तिरित्युक्ते किमुत्तरं। अध्याहार इत्युक्ते लोप इत्युत्तरं। अशेषसिद्धपदानामर्थलोपाल्लिङ्गाद्यर्थमात्रलोप एव गरीयान्। हससिहसामीत्यादिसिद्धार्थ एव बालानां व्युत्पत्तेः। प्रथमप्राप्तत्वात् तत्त्यागे कारणं। तथैव व्युत्पत्तिदर्शनाच्च। अतः सिद्धार्थे प्रामाण्यसिद्धेश्च सिद्धं महागुणवत्त्वं विष्णोः॥ ताश्च विदामघवन्नित्याद्याः। हेमघवन्धनवन् यशस्विन्मखपततिवा। तं वा एतं मघ [ख] वंतं संतं मघवानित्याचक्षते परोक्षेण। परोक्षप्रिया इव हि देवाः प्रत्यक्षद्विषः। तेभिरिंद्रं चोदयदातवे मघं। तन्न आयातु मघाय। यशो वाव मघं। मघमनुप्रापत्सि। आमा मे तु मघं। मघमनुप्रापत्सि। धनं वाव मघमित्यादि श्रुतिभ्यः। गातुं त्वां स्तोतुं। विदवे दये तिसामान्यतोपेक्षिता शेषवेदनमुक्ता तात्कालिकापेक्षितं प्रार्थयति। गातुं विदेति। त्वमेवानुशंसिषो दिशः मार्गान्। आत्मनः स्तुतिप्रकारांस्त्वमेवोपदिशेत्यर्थः। पूर्वीणां भगवत्संप्रदायागतानां परमविद्यानामर्थे शिक्ष। शचीनां विद्यानां पतेवाचां पतइति वा। पुरुवसो बहुवित्तबहुज्ञानेति वा। बहुषु वसति बहूनामावासइति वा॥ १॥ आभिः अभिष्टिभिः एवं भूतैस्त्वत्पर्येषणैस्त्वत्प्रार्थनैः कंचिन्मदादिकं प्रचेतय प्रबोधय। प्रकृष्टचेतन सर्वज्ञ परमात्मन्। द्युम्नाय ज्ञाना

निर्णय

॥ २५१ ॥

य।वित्ताययशसेवा।इषेअन्नायचनःप्रबोधय।एतादृशोहिशक्रः।शक्रएवेतिवा।शक्तिरतिरूपत्वाच्छक्रः॥२॥
 रायेवित्ताय । वाजायअन्नाय । वज्रिणंइंद्रंवर्तयतीतिवज्रिवः । नियामकत्वेनगच्छतीतिवा । शविष्ठबलव
 त्तमसुखवत्तमेतिवा । कंजसेप्रेरयसिसर्वान् । मंहिष्ठवज्रिन्नृजसइत्यभ्यासस्तात्पर्यार्थः । मत्स्वमदंकुरु ॥ ३ ॥
 विदेवेदयलंभयरायःसुवीर्यच । वाजानांप्रजानांपतिर्भुवःअभवः । प्रजावैवाजइतिश्रुतेः । वशाँअनुयथाव
 शं । वशइच्छायामितिधातोः । यथावशंयथेच्छं । शूराणांसकाशाद्वलवत्तमः ॥ ४ ॥ मघोनांयशस्विनांम
 हत्तमः । चिकित्वःज्ञातःकर्तरितिवा । नःअभितःसर्वतोऽनय । इंद्रोविदेसमस्तंव्यजानात् । तमेवस्तुषे ॥ ५ ॥
 ऊतयेरक्षायैअभिप्रायसिद्धयेवा । सनोद्विषःशत्रूनतिपारयतुपापानितमांसिवा । क्रतुःज्ञानरूपः । छंदःइच्छा
 रूपः । छंद्यत्वाच्छादनत्वाद्वा । क्रतुंअशेषशास्त्रावगतं ॥ ६ ॥ सातयेलब्धये । सिधःविनाशान् ॥ ७ ॥
 पूर्वस्यानादेःसतस्तेसकाशात्तत्सुमंसुखंतस्मिन्नःआधेहि । तवपूर्तिःशस्यते ॥८॥ तन्नव्यंस्तुत्यं । ब्रह्मतत्स
 म्यग्वृदिमन्यसे । जनस्योपदेशेनत्वत्स्वरूपेषुत्वंचाहंचसंब्रवावहै । गोषुज्ञानेषुगच्छतिज्ञानविषयोभवति । सु
 शेषःसुसुखः । समाधिकवर्जितोऽद्वयः ॥ ९ ॥ एवाह्येवैवाहीत्यभ्यादिदेवतानांसंवादरूपेणोक्तमर्थमतिशये

कर्म
॥ ३ ॥

नावधारयति। अभ्यासो हि तात्पर्यार्थः। एवं हि एवमेव हीत्यर्थः। विनिश्चिते तु संवादे विभागो रंग एव चेति शब्दनिर्णये। अतो मा इ इत्यादि। एवमेव हि शक्रो वशाननुयथा वशं स्वतंत्रो वर्तत इत्यर्थः। अयपयगताविति धातोः आयो इत्यायतिः। उपो इति वदति शयार्थोकारः। ओ अतिशय इति च सूत्रं। आयोजानातीत्यायो मन्यः। समीपस्थमपि जानातीत्युपो मन्यः। अन्येषां मिन्द्रियाणां पराङ्मुखत्वात् न ह्यन्तरं जानन्ति। अयं त्वांतरमप्यापरोक्ष्येण पश्यति। अयनेन प्राप्य दूरस्थमायो इति वा। मनु अवबोधन इति धातोर्मन्युरिति ज्ञानी। बाह्यज्ञाय ज्ञानिने आंतरज्ञाय ज्ञानिने इत्यभ्यासो हि तात्पर्यार्थः। एवं विधं मद्गतं त्वामुद्दिश्यैवोपेहि। विश्वध विश्वधारक। समीपतो दूरतश्च त्वां मन्यमानाय मह्यं मन्यवे ज्ञानाय मामुपेहीति वा। समीपे दूरतो भिज्जं त्वामुद्दिश्यैव मद्गतं। एहि विष्णो नमो शक्तिस्त्वदाह्वाने हि मामुप। इति ब्रह्मास्तु वद्विष्णुं तन्नाभ्युत्थितपद्मग इति पाद्मे। समीपे दूरतश्चैव ध्यायन्तं त्वां सदा विभो। मामेहि ज्ञानदानायेत्याह गाधिसुतो हरि मिति स्कांदे। ओ तमस्मिञ्जगद्यस्मादोमित्युक्तो हरिः सदा। तमेव जगदाधारं यतयः पर्युपासत इति मान्यसंहितायां। इंद्रो वा एताभिर्महानात्मानं निरमिमीतेत्यस्याप्युक्त एवार्थः। निर्माणं नामात्मनस्तद्व्याख्यानेन ख्यापनं। न ह्यन्यथा तासां करणत्वं भवति। यस्तद्वेदसपितुष्पितासदिति

निर्णय

॥ २५२ ॥

श्रुतिः। त्रीणिपदानिहितागुहासुयस्तद्वेदसपितुष्पितासत्। स्त्रियःसतीस्ताँउमेपुंसआहुःपश्यदक्षणात्रविचेत
 दंधः। कविर्यःपुत्रःसईमाचिकेतयस्ताविजानात्सपितुष्पितासत्। इत्यादिश्रुतिभ्योविज्ञानमेवतन्निर्माणं। इंद्रए
 कंसूर्यएकंजजानवेनादेकंस्वधयानिष्टतक्षुरित्यादेर्विज्ञापनंवा। प्रचेतनप्रचेतय। आयाहिपिवमत्स्व। क्रतुश्छंद
 ऋतंबृहत्। सुम्नआधेहिनोवसोइत्युपसर्गाः। अंशाअप्यंश्यपेक्षयोपसर्गाभवंति। उपसृष्टत्वादुपसर्गाः। अंतर्गतंब
 हिर्गतंबद्विधास्यादुपसर्जनं। हस्तबद्धेतिवच्चैवपदानांचोपसर्गवदितिशब्दनिर्णये। अधत्तान्यंजठरेप्रेमरिच्यत
 प्रचेतन। दाताराधस्तुवतेकाम्यंवसुप्रचेतय। अस्माकंबोधिचोदितायाहिपिवमत्स्व। तंत्वापरिष्वजामहेक्रतु
 श्छंदऋतंबृहत्॥ यातेरातिर्ददिर्वसुसुम्नआधेहिनोवसोइत्युपसृजति। अशेषमहानाम्यर्थसंस्मरणपरिज्ञानपूर्व
 कमुपसर्गसंयोजनंकर्तव्यमित्येतदर्थत्वेनमहानाम्नीप्रशंसाक्रियते। अन्यथातावन्मात्रप्रशंसामृतेअशेषमहा
 नाम्नीप्रशंसायाव्यर्थत्वात्। तृचविभागेन विदामधवन्तमूतये नूनमितिवातिस्रोमहानाम्यः। प्रथमायामहा
 नाम्नीतद्वाच्यःपार्थिवोहरिः। द्वितीयायाआंतरिक्ष्यस्तृतीयायाद्युगःप्रभुरित्यृक्संहितायां। तृचास्तिस्रोमहा
 नाम्यःपंचर्चाप्रथमापरा। तृचाद्यृचाचनिगदैस्तातीयासप्तभिर्युता। इतित्रेधाविभागःस्याज्जपध्यानादिकर्मस्वि

कर्म
॥ ४ ॥

तिच। त्रिलोकगेन हरिणानिर्मितः षोडशीक्रतुः । एवं ज्ञात्वा हरितंच कर्म कुर्वन्न जायत इति प्रवृत्ते । एवाह्ये वैवाही
त्यस्यार्थोऽप्युक्तावधारणरूपत्वात् पूर्वोक्तार्थपरिज्ञानं विना न स्मर्तुं शक्यते । एवं निर्मितेन षोडशिना ऋद्धो भवत्येवं
वित् । प्रप्रवः । हे ऋत्विजः प्रजावावस्त्रिष्टुभमिषं त्रिष्टुभाख्यमन्नमिन्द्रः परमेश्वरः सोमाय आविवासति । पुरंध्याधिया
अशेषप्राणिदेहाश्रययास्वबुद्ध्या प्रप्रप्रकर्षेणातितरांशं स्यमाना त्रिष्टुप् प्रीतिं करोति । सोमपानार्थमित्यर्थः । मंद
द्वीराय तस्य वीरस्य परमेश्वरस्य मंदं प्रीतिं करोतीति मंदद्वीरः सोमः । नत्वात्मप्रयोजनाय प्रीतिं करोति किं तर्हि वो
मेधसा तये यज्ञसिद्ध्यर्थं । वइति गुरुत्वादीश्वरं प्रत्येव वा बहुवचनं । तदा वो न्नं त्रिष्टुभं वो मेधसा तये भवद्वैवत्ययज्ञसि
द्ध्यर्थं भवान् प्रप्राविवासतीत्यर्थः ॥ १ ॥ नदंवः । ओदतीनां उंदनकर्त्रीणां वः अपां भवदीयानां पतिं वः पुरुषं प्राणं नदं
नदनकर्तारं प्रति इषुध्यसि पतिर्भवसि । सृष्टौ सृष्टौ योयः प्राणस्तंतं प्रति पतिर्भवसीति नदमिति पुनर्वचनं । यो युवती
नां गमनशीलानामाकाशोऽप्युत्प्रेष्यमानानामध्यानां धूमरूपेणादाह्यानां रेतोरूपेणाजराणां वाधेनूनां जगत्पोष
काणां । धिनुषुष्ठाविति धातोः । तानदेन विहरतीत्यादि श्रुतेः पयसा सेचकानां देशादेशांतरगमनशीलानामध्या
नां हंतुमयोग्यानां धेनूनां गवां पतिं वायुं प्रति इषुध्यसीति वा । वायुर्वा गवां पतिरिति श्रुतेः । धेनुशब्दाच्च । ओदती

निर्णय

॥ २५३ ॥

नांभक्त्यासेचकानां। योयुवतीनामतिशयेनात्मतत्त्वावगमकानामध्यानांनित्यानांधेनूनांधर्मार्थकाममोक्षपो
 षकाणांवाचांपतिंवायुंप्रतिपतिर्भवसीतिवा । वाचंधेनुमुपासीततस्याश्चत्वारःस्तनाःस्वाहाकारोवषट्कारोहंत
 कारःस्वधाकारइति। तस्याद्वौस्तनौदेवाउपजीवंतिस्वाहाकारंचवषट्कारंचहंतकारंचमनुष्याःस्वधाकारंपितरस्त
 स्याःप्राणऋषभोमनोवत्सइत्यादिश्रुतिभ्यः॥२॥ताः।ताःपृथ्व्यःआपोगावोवाचोवा। अस्यसूददोहसःप्राणस्य
 वायुस्यपरमेश्वरस्यसोमंश्रीणंति । अद्भिर्हिसंसृष्टोभवतिसोमःपयआदिनावाशृतोभवति।मंत्रैर्वागृह्यते ।
 अथसूददोहाःप्राणोवैसूददोहाइतिश्रुतिश्च । शोभनमुदंकर्मज्ञानंवादोग्धीतिसूददोहाः । उदेत्युच्चोभवत्यनेन
 पुरुषइत्युदंज्ञानादि । मनोवावसोमःतद्वाचःश्रीणंतिस्वार्थैः । प्रथयोग्यत्वात्पृथ्व्योवाचः । प्रशंसनरूपत्वात्प्रशं
 सनीयत्वाद्वा । प्रशंसनीयत्वमेवअपांगवांच । देवानांजन्मनियज्ञे । तत्रहितेषामभिव्यक्तिः पूर्वज्ञानेवा । वि
 शःप्रजाश्चश्रीणंति । मुख्यस्ताएवश्रीणंतीतिचशब्दवर्जनं । दिवस्त्रिष्वारोचनेषु । आदित्यचंद्रविद्युत्पर्यंतं
 स्थितानांदेवानांजन्मनियज्ञे । यज्ञोवैदेवजन्म । तत्रहिदेवाःप्रादुर्भवन्ति । आसूर्याचंद्रमसावाविद्युतंतैवैलोका
 नधिश्रिताइत्यादिश्रुतेः । द्यौर्वावविद्युत्तत्पतिंवायुमुपगम्यतेनैवपरमुपगच्छति । सैषाब्रह्मलोकेविराजतइत्या

कर्म
॥ ५ ॥

दिश्रुतेद्यौरेवविद्युत् ॥ ३ ॥ अर्चत । अर्चनं यज्ञादि । प्रार्चनं ज्ञानध्यानादि । श्रेयान्द्रव्यमयाद्यज्ञाज्ज्ञानयज्ञः
परंतपेति भगवद्वचनात् । प्रिययज्ञा अर्चत । प्रियज्ञानाः प्रार्चत । पुत्रकाः अल्पज्ञाना अप्यर्चत । न बुद्धिभेदं ज
नयेदज्ञानां कर्मसंगिनां । जोषयेत्सर्वकर्माणि विद्वान्युक्तः समाचरन्निति च । उत शब्दाज्ज्ञानिनामप्यर्चनं युक्तं ।
स्वाश्रमानुसारेणेति । अधाते विष्णो विदुषा चिदर्घ्यस्तोमो यज्ञश्च राध्यो हविष्मतेति श्रुतेः । किंतदर्चनीयं घृष्णु
घृष्टं परं ब्रह्म वा सुदेवाख्यं । पुरंदेहं नार्चत । प्रत्युद्गमप्रश्रयणाभिवादनं विधीयते साधुमिथः सुमध्यमे । प्राज्ञैः पर
स्मै पुरुषाय चेतसा गुहाशयायैव न देहमानिन इति भागवते । स देहमानि हरये प्रणमेत्केवलाय वा । न देहाय न
तन्मानपराय च कथंचनेति व्यासस्मृतौ । पुनर्चतेति तात्पर्यार्थे ॥ १ ॥ गर्ग रगोधापिंगादीनां घोषा अपि नाद
मात्रव्यंजकत्वेन भगवद्वाचका एवेत्याह । अवस्वरातिगर्गर इत्यादिना । एतत्समस्तमिंद्रायैवेत्यर्थः । ब्रह्मवेदो
विशेषत इंद्रायैवोद्यतः । गर्गर इति पादभूषणमहामत्रकदधिपात्रहस्तिहस्तानां नाम । पिंगाचकोरी । अवपरी
त्यल्पाधिक्यादिविशेषोपितद्वाचक एवेति ज्ञापनाय । चनिष्कददित्यनुकरणशब्दः । सनिष्वनदित्यतिशया
र्थः । तावा एताः सर्वा ऋचः सर्वे वेदाः सर्वे घोषा एकेव व्याहृतिः प्राण एव प्राण ऋच इत्येव विद्यादिति श्रुतिः । दध्मो मथ

निर्णय

॥ २५४ ॥

नशब्दश्चाप्यंतर्नादस्वरूपतः । भीषकत्वं हरेर्ब्रूयादंतर्नादो हि भीषणे । गजबृंहितमप्येवंधिकारसहितं वदेत् । स्वरितेन समायोगाद्धिकृतौ स्वरितो यतः । महामंत्रं जलाद्यैश्च युक्तमेतादृशं वदेत् । पादभूषाचधिकारं तत्कृतं स्वरितं वदेत् । अद्भुतत्वं हरेर्वक्तिपिंगाकंठगशब्दवत् । तामेवाद्भुततां वक्तिगृहगोधापरापिचेति शब्दतत्त्वे ॥ २ ॥ यच्चै न्योनद्य आपतंति तद्दोषश्चैद्रवाचकः । नदीसमुद्रघोषाश्चनादत्वाच्छ्रैष्ठ्यवाचकाः । नादो हि श्रैष्ठ्यवाची स्यादेवं घोषाः परेपिचेति । तदर्थं च नद्य आपतंति । भूताधिभूतौ बुनिधानमध्ये भूत्वा हरिः सर्वहरोति धाम्ना । अगाधमं भोविदधाति भस्मयो बाडवाभिर्नृहरिर्विचिंत्य इति वैहायससंहितायां । सुदुघाः सुष्ठु अपांदोहनकर्त्र्यः । स्फुरणा पगमनमासां नास्तीत्यनपस्फुरः । नित्यचलनस्वभावाः । अपगतस्फुरणत्वेन सोमं गृभायत । अचलत्वेन मनोवा ॥ ३ ॥ व्यतीन् विशेषेणाधिकान् देवान् । अफाणयद्विस्तारयामास । दाशुषेयजमानाय । तत्समीपे । फणविस्तारइति धातोः । सुयुक्तान्सुयोगरतान् । विशेषेणाधिकत्वेन व्यतयो देवताः स्मृताः । नित्ययोगरताश्चै वनारायणपरायणाः । त एव चैन्द्रियात्मानस्तान्विस्तारयतीश्वरः । मन आदीन्द्रियाणां तु शक्तिविस्तार एव तु । विस्तारो देवतानां स्याद्भक्तेषु हरिणा कृत इति प्रकाशसंहितायां । चतुर्भिः साकं नवतिं च नामभिश्च क्रं नवृत्तं व्यतीरवी

कर्म

॥ ६ ॥

विपदिति श्रुतिः । समेंद्रो मेधया स्पृणोतु । अमृतस्य देवधारणो भूयासं । शरीरं मे विचर्षणं । जिह्वामे मधुमत्तमा ।
कर्णाभ्यां भूरिविश्रुवमिति च । न देवाय ष्टिमादायरक्षंति पशुपालवत् । यंतुरक्षितुमिच्छंति बुद्ध्या संयोजयंतित
मिति भारते । तक्को जगत्कर्ता । तक्निर्माण इति धातोः । न वर्तवे प्रसवः सर्गतक् इत्यादि प्रयोगाच्च । नेता च सर्व
स्य । तदेव वपुःसः । यत्तज्जगत्कर्तृनेतृरूपं । देहदेहिविभागश्च न क्वचित्परमेश्वरे । गुणतद्वद्विभागो वानेहनाने
ति च श्रुतेरिति पाद्वे । तद्विज्ञानेन परिपश्यंति धीरा आनंदरूपममृतं यदि भाति । स देहः सुखगंधश्च ज्ञानभाः स
त्पराक्रमः । ज्ञानज्ञानः सुखसुखः स विष्णुः परमोक्षर इति श्रुतेश्च । विशुद्धविज्ञानमरीचिमालया सचित्ररत्नप्रकरप्र
काशया । प्रकाशिताशेषजगत्स्वरूपया प्रभुः सदा ह्लादतनुर्विभूषित इति पुरुषोत्तमसंहितायां । उपमा उपमायां ।
उपमाविषये अमुच्यत त्यक्तो भवत् । निरुपम इत्यर्थः । अल्पाक्षरेण शक्येऽपि वक्तुं बह्वक्षरं यदि । उक्तस्याधिक्यमेवात्र
निषेधेऽशेषतो भवेदिति शब्दनिर्णये ॥१॥ विश्वा विश्वान् द्विषोऽज्ञानपापादीनतीत्यशक्तो विष्णुः स्वभक्तानति
वहत्येव हि । यमेवैष वृणुते तेन लभ्यस्तस्यैष आत्मा विवृणुते तनूंस्वां । तेषामहंसमुद्धर्ता मृत्युसंसारसागरात् । भवा
मिनचिरात्पार्थम्य्यावेशितचेतसामित्यादिप्रसिद्धिं उशब्देनाह । द्विषोतीत्यातिशयेनात्मानं प्रत्यो हत इत्यतिश

निर्णय

॥ २५५ ॥

ब्रह्मयार्थः । ओदनं उदतेः कर्मबन्धनमभिनद्गवान् । कानीनो वा दरायणः । परः परमात्मा । गिरैव पच्यमानं परि
 पाककाले । संश्लेषादोदनं कर्म पच्यमानं गिरैव हि । अभिनद्गवान्व्यासः स्वभक्तानामशेषत इति व्याससंहितायां
 ॥२॥ अर्भक इव स्थितो न वरथ मध्यतिष्ठत् । कुमारः कुत्सितमारकः । अर्भक इव सूक्ष्मदेहः । पूर्वपूर्वदेहं परित्यज्य
 नवं नवं देहमध्यतिष्ठ जीवमादाय । जीवदेहं परित्यज्य सहजीवेन चेश्वरः । जीवस्यान्यशरीरं च समुत्पाद्य विश
 त्यज इति मान्यसंहितायां । कुमारक इवा र्भकः सूक्ष्मदेह इति वा । अर्भकः सूक्ष्मदेहोऽपि न कुमार इति वा । स पक्ष
 त्परिपक्वज्ञानादिगुणमकरोत् । महिषं महातं ब्रह्माणं सृगं सृगयंतं स्वात्मानं पित्रे स्वस्मै मात्रे लक्ष्म्यै विभुक्रतुं
 पितृमातृविषये पूर्णज्ञानं पुनः पूरयामासेत्यर्थः । ज्ञानपूर्णविधातारं मोक्षदानेन केशवः । स्वपुत्रं पूरयामास महिषं
 महतां महानिति प्रवृत्ते ॥३॥ यथास्थिताः प्रज्ञाताः । इतस्ततः संयोजनं विना यथास्थितशंसनं पथः प्राप्तिः । व्या
 सो विशेषेणापन्नः । अविहृतमसंसृष्टं । कृच्छ्रादयथास्थितशंसननिमित्ताद्दुःखादवाग्गतिं गतश्रीकतामेव प्राप्नुयां
 । विलोमः शत्रुजयकृत्संसर्गः पापनाशनः । यथास्थितः श्रीकरः स्यात्स्वाध्यायः शंसनेऽपि चेति प्रवृत्ते । गतश्रियः
 श्रियोहानिं पापहानिं परस्य च । संसर्गश्छंदसां कुर्याच्छ्रियोवृद्धिं यथास्थित इति स्वाध्यायतत्त्वे । किंचित्त्वे चोभ

कर्म

॥ ७ ॥

यत्वेचसंशयेसदृशेतथा । इवशब्दःप्रयुज्येतन्यकारेपिचपंडितैरितिशब्दनिर्णये । अतोगतश्रीत्वसंशयेपीत्यर्थः । इतस्ततोविशेषेणसंहृतंसंयोजितंविहृतं । पापानांव्यतिषिक्तत्वाद्यतिषिक्तंविनाशकं । धनस्याव्यतिषंगेणव्यतिषंगोऽविनाशकः । सदृशंसदृशस्यैवयतःस्यात्प्रविनाशकं । तथाप्यप्राप्तनाशस्यधनस्यबलवत्त्वतः । शक्रुयान्नविनाशायपापस्येच्छासमेधितं । संसृष्टस्यादिनाशायनहीच्छाधनसंक्षयइतिस्वाध्यायतत्त्वे । अव्यतिषिक्तत्वं चमोक्षेवर्ततइत्यत्रोभयार्थइवशब्दः । एवंभूतेनशंसनेनपाप्मानमपहंति । शमलंरागादिकंच । पापस्यपृथगुक्तेः । शमलंपापमुद्दिष्टंरागद्वेषादिकंतथा । अपराधश्चशमलंमलंचशमलंविदुरितिशब्दनिर्णये । यएवमुपास्तेसोपि पाप्मानमपहंति । ऋक्षुसंसृज्यमानासुप्रोच्यमानंजनार्दनं । पुंसंसृष्टस्यपापस्यनिहंतारंविशेषतः । तत्प्रसादेन मुक्तस्यपापासंसृष्टतामपि । ध्यायन्कर्मण्यकृत्वापिमुच्यतेसर्वपातकैरितिप्रवृत्ते ॥ ६४ ॥ नचैवमादिवाक्यानां स्वार्थेप्रामाण्याभावः । सिद्धार्थेप्रामाण्यस्यसाधितत्वात् । अविरोधाच्च । नचबह्वर्थेषुतात्पर्यकल्पनेकल्पनागौरवं । वचनेनैवप्रतीयमानत्वादर्थस्यकल्पनाभावात् । नचवाचनिकस्तात्पर्यार्थइतिविशेषः । तन्मानाभावात् । यत्रवाचनिकार्थादन्यस्तात्पर्यार्थःप्रतीयतेलौकिकवाक्येषुनतत्रसाक्षाद्वचनंबोधकं । वचनलिंगकानुमाहि

निर्णय

॥२५६॥

सा । विरोधादमुख्यवृत्तिर्वा । आप्तत्वनिश्चये । आप्तत्वानिश्चये प्रामाण्यमेव न भवति । वेदवाक्यस्य तु वाचनि-
 कार्थविनानैवान्योयुज्यते । वाचनिकानां तु बहूनामप्यविरोधे स्वीकार्यता ॥ ॐ स्वाप्ययसंपत्त्योरन्यतरापेक्ष-
 माविष्कृतं हीति सूत्रं । वानात्सूतेर्देवनाद्वासुदेवो वासाद्द्युतेश्छादनात्कीडया च । बलादसुत्वाद्वातृतोवर्तनाच्च
 तं वासुदेवं प्रवदंति वेदा इत्यादिसौकरायणश्रुतिः । मोक्षेऽपि सुप्तिरस्तीत्याशं कानि वृत्त्यर्थमेवान्यतरपदं । रूढियो-
 गौ विना कश्चिन्नैवाथो वेदगो भवेत् । तत्रापि यौगिको मुख्यः सर्वत्रास्ति स वैदिके । अनवस्थानि वृत्त्यर्थं यौगिकेरूढ-
 कल्पना । ज्ञाते विशेषविज्ञानं व्यवहारोऽपि रूढित इति ब्रह्मतर्के । वाचनिकमर्थं परित्यज्य नियोगार्थकल्पने श्रुतहा-
 निरश्रुतकल्पनेति सर्वदोषाधिकौ तस्य व्यर्थमापद्येते । एवं च वदतो विधि शब्दानिरर्थकाः सिद्धार्था वा सिद्धशब्दा-
 वा स्वार्थे प्रमाणभूता इत्युक्ते किमुत्तरं । न च कारणं किंचिद्वाचनिकानां बहूनामप्यर्थानां त्यागे । प्रतीयमाने तु विरो-
 धे तदन्योर्थः स्वीकार्यो वाचनिक एव । सोऽपि वाचनिक एवेत्यपि तत एव सिद्ध्यति । मुख्यार्थानां च सर्वेषां तारतम्यं
 च विद्यते । तत्रापि परमो मुख्यो वाच्यो शेषरवैर्हरिः । तत्तन्मुख्याविरोधेन तदन्यार्थस्य संग्रहः । स्वतो मुख्यविरो-
 धेतुल्याज्योन्योर्थोऽखिलेष्वपि । इति सर्वत्र नियमः शब्दार्थज्ञानभूमिष्विति च । न च क्रियायामेव प्रयोजनं न सिद्ध इ-

कर्म

॥ ८ ॥

तियुक्तं। ज्ञानमात्रेपिमहाप्रयोजनदर्शनात्पितृजीवनादिवाक्ये । आहचस्वयं भगवान् । द्वाविमौ पुरुषौ लोकेश्वरश्चाक्षर एव च । क्षरः सर्वाणि भूतानि कूटस्थो क्षर उच्यते । उत्तमः पुरुषस्त्वन्यः परमात्मेत्युदाहृतः । यो लोकत्रयमाविश्य विभर्त्य व्यय ईश्वरः । यस्मात्क्षरमतीतो ह मक्षरादपि चोत्तमः ॥ अतोऽस्मि लोके वेदे च प्रथितः पुरुषोत्तमः । यो मामेवमसंमूढो जानाति पुरुषोत्तमं । स सर्वविद्भजति मां सर्वभावेन भारत । इति गुह्यतमं शास्त्रमिदमुक्तं मया नव । एतद्बुद्ध्वा बुद्धिमान्स्यात्कृतकृत्यश्च भारतेति । श्रेयान्द्रव्यमयाद्यज्ञाज्ज्ञानयज्ञः परंतपेति च । ध्यानं त्वखिलकर्मभ्यो ध्यानाच्च ज्ञानमुत्तमं । न ज्ञानसदृशं किंचित्पुरुषार्थप्रसिद्धय इति प्रवृत्ते । दूरेण ह्यवरं कर्म बुद्धियोगाद्धनं जयेति च । अशेषकर्मपूगोऽपि न विष्णुध्यानलेशभाक् । तच्च ध्यानं हरेर्ज्ञानकोट्यंशाय न पूर्यत इति कर्मविवेके । तमेवं विद्वानमृत इह भवति नान्यः पन्था अयनाय विद्यत इति च श्रुतिः । न च कर्ममात्रेपर्यवसिति वेदस्य । सुखज्ञानस्यैव प्रयोजनत्वात् । अतः सिद्धस्यैव प्रयोजनत्वं वाच्यं । प्रशंसादीनां च तात्पर्यं वाचनिकार्थात्यागेनैव कथितं स्वयं भगवता ॥ ॐ भाक्तं वानात्मवित्त्वात्तथा हि दर्शयतीति । तस्माद्विरुद्धवत्प्रतीयमानानि प्रशंसादीनि ज्ञानसहकार्यपेक्षया योजनीयानि । पुराणादीनां तु श्रुत्यादिविरोधे गौणोऽप्यर्थो युज्यते । कुहकं चेंद्रजालं च विरुद्धाचरणानि

निर्णय

॥ २५७ ॥

च । दर्शयित्वा जनं सर्वमोहया शुमहेश्वरेत्यादिवाराहे ॥ ४१ ॥ ब्रध्नस्य सूर्यस्य विष्टपं स्वर्गमुद्रन्वहींद्रो हंचयत्तदिं
 द्रगृहं ब्रध्नं विष्टपं मध्वः पीत्वा तत्र सचेव हि सुखमनुभवाव । सख्युरिन्द्रस्य त्रिस्सप्तस्थानेषु । एकविंशतिदिव्यानि
 स्थानानि दिवि चक्रिणः । वज्रिणो वापि तद्भक्तेर्भुज्यन्ते तानि याज्ञिकैरिति प्रवृत्ते । पूर्वान्सुतान् प्रातः सवनगा
 न्सोमानपाः । हरीनिन्द्रियाणि वर्तयतीति हरिवः । हरिभिर्वर्तत इति वा । इदं माध्यंदिनं सवनं केवलं ते । अ
 थो इत्यर्थांतरं । मधुमंतं सोमं जठरे आवृषस्व आसिंच मम द्विचसत्रा अस्मन्त्राणेन सह । पीतशब्दवत् । अपूर्व
 पानत्वात्तदेव पानं मुख्यमिति पीतशब्दः । इन्द्रस्य केवलत्वात् केवलं माध्यंदिनं सवनं । मम ह्यीति तृतीयसवनं ।
 तत्र हिमदो विशेषतो भवति पूर्तेः । इति सवनत्रयरूपता षोडशिनः । वृषण्वत् वृष्णः इन्द्रस्य विशेषतः प्रियत्वात् ।
 एवं चतूरूपता षोडशिनः । राधोति क्रुद्धो भवति । विहतपक्षेतु । पादान्वयवधायार्धचर्चशः शंसेत् । पूर्वासांपूर्वा
 णिपदानि । गायत्र्यः पंक्तिभिः पंक्तीनां तु द्वे द्वे पदेशिष्येते ताभ्यां प्रणुयात् । उष्णिहो बृहतीभिरुष्णिहांतूत्तमा
 न्पादान् द्वौ द्वौ कुर्यात् । चतुरक्षरमाद्यं । द्विपदाश्चतुर्धा कृत्वा प्रथमां त्रिष्टुभोत्तराजगतीभिः उत्तमायाश्चतुर्थमक्षर
 मंत्यं पूर्वस्याद्यमुत्तरस्यानुष्टुभमतिष्ठंदस्ववदध्यात् । द्वितीयतृतीययोः पादयोरवसाने उपदध्यात् । प्रचेतनेति

कर्म
॥ ९ ॥

पूर्वस्यां । प्रचेतयेत्युत्तरस्यां । उत्तरास्वितरान्पादान्पष्ठान्कृत्वा अनुष्टुप्कारंशंसेत् । महानाम्नीनां पंचाक्षरानुपस-
र्गानुपसृजत्येकादशाक्षरेषुपादेषु । एवाह्येवाअपाःपूर्वेषांहरिवःसुतानांएवाहींद्रंअथोइदंसवनंकेवलंते एवा-
हिशक्रोममद्विसोमंमधुमंतमिंद्रवशीहिशक्रःसत्रावृषंजठरआवृषस्वेति । भगवद्भक्तिज्ञानवैराग्यपूर्वकंचकर्मक-
र्तव्यं । इष्टापूर्तमन्यमानावरिष्ठंनान्यच्छ्रेयोवेदयंतेप्रमूढाः । नाकस्यपृष्ठेसुकृतेतेनुभूत्वाइमंलोकंहीनतरंवाविशं-
ति । नैष्कर्म्यमप्यच्युतभाववर्जितंनशोभतेज्ञानमलंनिरंजनं । कुतःपुनःशश्वदभद्रमीश्वरेनचार्पितंकर्मयदप्य-
कारणं । यतःप्रवृत्तिर्भूतानांयेनसर्वमिदंततं । स्वकर्मणातमभ्यर्च्यसिद्धिंविंदतिमानवः । त्रैविद्यामांसोमपाः-
पूतपापायज्ञैरिष्ट्वास्वर्गतिंप्रार्थयंते । तेपुण्यमासाद्यसुरेन्द्रलोकमश्रंतिदिव्यान्दिविदेवभोगान् । मयिसर्वाणिक-
कर्माणिसंन्यस्याध्यात्मचेतसा । निराशीर्निर्ममोभूत्वायुध्यस्वविगतज्वरः । येमेमतमिदंनित्यमनुतिष्ठंतिमान-
वाः । श्रद्धावंतो नसूयंतोमुच्यंतेतेपिकर्मभिः । येत्वेतदभ्यसूयंतोनानुतिष्ठंतिमेमतं । सर्वज्ञानविमूढांस्तान्वि-
द्धिनष्टानचेतसः । तपस्विनोदानपरायशस्विनोमनस्विनोमंत्रविदःसुमंगलाः । क्षेमंनविंदंतिविनायदर्पणंत-
स्मैसुभद्रश्रवसेनमोनमः । एषउएवदाश्वान्यएवंवेद । यदेवविद्ययाकरोतिश्रद्धयोपनिषदातदेववीर्यवत्तरंभ

निर्णय

॥२५८॥

वति । परं भावमजानंतो मम भूतमहेश्वरं । मोघाशामोघकर्माणो मोघज्ञानाविचेतसः । सर्वगुह्यतमं भूयः शृणु मे
 परमं वचः । इष्टो सि मे दृढमिति ततो वक्ष्यामि ते हितं । मन्मना भव मद्भक्तो मद्याजीमांनमस्कुरु । मामेवैष्यसि स
 त्यंते प्रतिजाने प्रियो सि मे । विज्ञानमानंदं ब्रह्मरातिर्दातुः परायणं । तिष्ठमानस्य तद्विद इत्यादि श्रुति स्मृतिभ्यः ।
 नमो नारायणाया जभवशक्रोष्णरुञ्जुखैः । सदा वंदितपादाय श्रीपायप्रेयसे धिकं ॥ ॥ इति श्रीमदानंदतीर्थभ
 गवत्पादाचार्यविरचितः कर्मनिर्णयः संपूर्णः ॥ ॥ ७ ॥ ॥ ७ ॥ ॥

विष्णुत.
॥ १ ॥

श्रीमद्भुवमद्भीममध्वांतर्गतं रामकृष्णवेदव्यासात्मकलक्ष्मीहयग्रीवाय नमः ॥ ॥ ॐ ॥ सदागमैकविज्ञेयं समती
तक्षराक्षरं । नारायणं सदावन्दे निर्दोषाशेषसद्गुणं ॥ विशेषणानि यानीह कथितानि सदुक्तिभिः । साधयिष्यामि
तान्येव क्रमात्सज्जनसंविदे ॥ ऋगाद्याभारतं चैव पंचरात्रमथाखिलं । मूलरामायणं चैव पुराणं चैतदात्मकं । ये चा
नुयायिनस्त्वेषां सर्वे ते च सदागमाः । दुरागमास्तदन्ये ये तैर्न ज्ञेयोजनार्दनः । ज्ञेय एतैस्सदायुक्तैर्भक्तिमद्भिः सुनि
ष्ठितैः । न च केवलतर्केण नाक्षजेन न केनचित् । केवलागमविज्ञेयो भक्तैरेव न चान्यथेति ब्रह्मांडे । नावेदविन्मनुते
दंबृहंतं सर्वानुभुमात्मानं सांपराय इति तैत्तिरीयश्रुतिः । नैषा तर्केण मतिरापनेया प्रोक्तान्ये नैव सुज्ञानाय प्रेष्ठेति
कठश्रुतिः । नैन्द्रियाणि नानुमानं वेदाह्येन नन्दयंतितस्मादाहुर्वेदा इति पिप्पलादश्रुतिः । न चैतेषां वचनानामेवा
प्रामाण्यं । अपौरुषेयत्वाद्धेदस्य । इतिहासपुराणः पंचमो वेदानां वेद इति तद्ब्रूहीतत्वाच्च । न चापौरुषेयं वाक्यमेव
नास्तीति वाच्यं । तदभावे सर्वसमयाभिमतधर्माद्यसिद्धेः । यस्य तौ नाभिमतौ नासौ समयी । समयप्रयोजना
भावात् । न च तेन लोकोपकारः । धर्माद्यभावज्ञाने परस्परं हिंसादिनाऽपकारस्यैव प्राप्तेः । न चोपकारेण तस्य प्र
योजनं । अदृष्टाभावात् । अतो धर्माद्यभावं वदता स्वसमयस्यानर्थक्यमंगीकृतमेवेति नासौ समयी । न च पौरुषे

विनि.

पृ० १

॥ २५९ ॥

येणवाक्येनतत्सिद्धिः । अज्ञानविप्रलंभयोःप्राप्तेः । नचतदर्थत्वेनसर्वज्ञःकल्प्येत । अन्यत्रादृष्टस्यसर्वज्ञत्वस्य
 कल्पनंतस्याविप्रलंभकत्वकल्पनंतस्यतत्कृतत्वकल्पनंचेतिकल्पनागौरवप्राप्तेः । अपौरुषेयवाक्यांगीकारेनकिं
 चित्कल्प्यं । अपौरुषेयत्वंचस्वतएवसिद्धं । वेदकर्तुरप्रसिद्धेः । अप्रसिद्धौचकर्तुस्तत्कल्पनेकल्पनागौरवं । अ
 कल्पनेचाकर्तृकत्वंसिद्धमेव । नचलौकिकवाक्यवत्सकर्तृकत्वं । तस्याकर्तृकत्वप्रसिद्ध्यभावात् । नचकेनचि
 त्कृत्वावेदइत्युक्तंवेदसमं । परंपराभावात् । नचस्वयंप्रतिभातवेदैर्दृष्टमवेदवाक्यंभवति । परंपरासिद्धवेदवाक्या
 नुसारित्वात् । वेदद्रष्टृणामुक्तगुणवत्त्वाच्चतेषां । उक्तंचब्रह्मांडे । विंशलक्षणतो नूनस्तपस्वीबहुवेदवित् । वेदइत्ये
 वयंपश्येत्सवेदोज्ञानदर्शनादिति । प्रामाण्यंचस्वतएव । अन्यथानवस्थानात् । नचोक्तयुक्त्यधीनत्वंप्रामाण्य
 स्य । बुद्धिदोषनिरासमात्रकारणत्वाद्युक्तीनां । अदुष्टबुद्धीनांस्वतएवसिद्धत्वाच्चप्रामाण्यस्य । नचाकांक्षाया
 मेवप्रमाणांतरापेक्षत्वादनवस्थाभावइतिवाच्यं । आकांक्षायाएवबुद्धिदोषात्मकत्वात् । दुष्टबुद्धीनामेवाप्रामा
 ण्यशंकेतिपरतोप्रामाण्यं । प्रामाण्यंचस्वतएवसिद्धं । नचोच्चारणकालएववर्णानामुत्पत्तिरितिवाच्यं । तदेवे
 दंवचनमितिप्रत्यभिज्ञाविरोधात् । नचसादृश्यात्प्रत्यभिज्ञाभ्रांतिरितिवाच्यं । सोयंदेवदत्तइत्यादेरपितथात्व

प्राप्तेः । सर्वक्षणिकत्वं वदता बौद्धेन सेयं दिगित्यादिप्रत्यभिज्ञाया भ्रान्तित्वं न वाच्यं । पंचस्कंधेभ्योन्यत्वात् । न च दिश एव भ्रान्तिकल्पिताः । विज्ञानशून्ययोरपि साम्यात् । न चादित्योदयादिनैव दिक्कल्पना । अंधकारेऽपि दिङ्मात्रप्रतीतेः । कादाचित्कभ्रान्तिरेवादित्योदयादिदर्शनान्निवार्यते । सा च विज्ञानशून्ययोरपि भवतीति तेषां मतं । वादिविप्रतिपत्तेः । अतो दिशः स्थिरा एवेति सिद्ध्यति शून्यवदेव । अतस्तद्वदस्यापि स्थैर्यं सिद्धं । तदेवेदं वाक्यमिति प्रत्यभिज्ञानात् । न चानुमानादीनामागमं विना प्रामाण्यं धर्मादिषु । तदगोचरत्वात् । अतो पौरुषेयवाक्ये नैव धर्मादिसिद्धेः सर्ववादिनामपि तदंगीकार्यं । तत्प्रामाण्यं च स्वत एव सिद्धं । अप्रामाण्यस्य च परतस्त्वा नंगीकारे दुष्टेन्द्रियादेरप्यप्रामाण्यहेतुत्वं न स्यात् । तदनंगीकारे चानुभवविरोधः । अतः प्रामाण्यं स्वतः परतोऽप्रामाण्यमिति सिद्धं । वाचा विरूपनित्यया । नित्ययानित्ययास्तौ मि ब्रह्म तत्परमं पदमिति । श्रुतिर्वाचनित्या अनित्या वावस्मृतयो याश्चान्या वाच इति पैंगी श्रुतिः । विज्ञेयं परमं ब्रह्म ज्ञापिका परमा श्रुतिः । अनादि नित्या सा तच्च विना तां न स गम्यत इति कात्यायनश्रुतिः । सहस्रधाम हिमानः सहस्रं यावद्ब्रह्म विष्ठितं तावती वाक् । कश्छंदसां योगमा वेदधीरः को धिषण्यां प्रतिवाचं पपादेत्यादि च । नित्या वेदाः समस्ताश्च शाश्वता विष्णुबुद्धिगाः । सर्गे सर्गेऽमुनैवै

तउद्गीर्यतेतथैवच । तत्कमेणैवतैर्वर्णैस्तैःस्वरैरेवनान्यथा । अतःश्रुतित्वमेतासांश्रुताएवयतोखिलैः । जन्मांतरे
 श्रुतास्तास्तुवासुदेवप्रसादतः । मुनीनाप्रातेभास्यंतिभागेनैवनसर्वशः । यतस्ताहरिणादृष्टाःश्रुताएवापरैर्जनैः
 श्रुतयोदृष्टयश्चेतितेनोच्यंतेपुरातनैः । तदुत्पत्तिवचश्चैवभवेद्यत्किमपेक्ष्यतु । चेतनस्यजनिर्यद्बुद्ध्यतेसर्वलौकि
 कैः । पुराणानितदर्थानिसर्गसर्गेन्यथैवतु । क्रियंतेतस्वनित्यानितदर्थःपूर्वसर्गवत् । वेदानांसृष्टिवाक्यानिभवेयु
 व्यक्त्यपेक्षया । अवांतराभिमानानांदेवानांवाव्यपेक्षया । नानित्यत्वात्कुतस्तेषामनित्यत्वंस्थिरात्मनामितिब्र
 ह्मांडे । नचानित्यत्वेश्रुतिर्वेदइत्यादिविशेषशब्दउपपद्यते । वेदास्तेनित्यविन्नत्वाच्छ्रुतयश्चाखिलैःश्रुतेः । आ
 म्नायोनन्यथापाठादीशबुद्धिस्थिताःसदेतिमहावाराहे । नचनित्यत्वंविनावेदानांदर्शनव्यवहारोयुज्यते । नच
 वर्णपदादीनामनित्यत्वंवक्तुंयुक्तं । सर्वज्ञत्वादीश्वरस्यतद्बुद्धौसर्वदाप्रतीयमानत्वात् । नचघटादिवत्संस्कारमात्र
 त्वंवक्तुंयुक्तं । प्रत्यभिज्ञाविरोधस्योक्तत्वात् । पुराणानामप्यन्यथाशब्दरचनमेवानित्यत्वं । अतआकाशगुणेश
 ब्देव्यज्यमानावर्णादयस्तत्कमात्मकोवेदश्चनित्यएवेतिसिद्धं । नचकेवलसिद्धेर्थेव्युत्पत्त्यभावादप्रामाण्यं । सि
 द्धान्वितएवव्युत्पत्तिगृहीतेः । इयंमाताऽप्यपितेत्यादावंगुलिप्रसारणादिपूर्वकनिर्देशेनैवहितजानाति । का

विष्णुत.

॥ ३ ॥

र्यान्वितएवव्युत्पत्तिरिति वदतः कार्यस्य कार्यान्वयाभावात्कल्पनागौरवं । इयं माताऽयं पिता सुरूपो सीत्यादौ सिद्धमात्रज्ञापनेन पर्यवसितत्वाद्वाक्यस्य । तस्य तत्र प्रामाण्यानुभवाच्च । न च कुत्रचित् सिद्धज्ञापनादन्यद्वाक्यस्य प्रयोजनं दृष्टं । ज्ञात्वैव हीष्टसाधनतां प्रवर्तते निवर्तते च विपर्ययेण । अतः सिद्ध एव सर्ववाक्यानां प्रामाण्यं सिद्धं । प्रसिद्धं च व्याकरणनिरुक्तादीनां सिद्धमात्रे प्रामाण्यं सर्ववादिनां । तदनङ्गीकारे च सर्वशाब्दव्यवहारासिद्धिः । उक्तं च नारदीये । सर्वज्ञं सर्वकर्तारं नारायणमनामयं । सर्वोत्तमं ज्ञापयंति महातात्पर्यमत्र हि । सर्वेषामपि वेदानामिति हासपुराणयोः । प्रमाणानां च सर्वेषां तदर्थं चान्यदुच्यते इति । न च जीवेश्वराभेद एव तात्पर्यमागमस्य । तत्र प्रमाणाभावात् । न च जीवेश्वरभेदः सिद्ध इत्यनुवादकत्वं भेदवाक्यानां । आगमं विनेश्वरस्यैवा सिद्धेः । न चानुमानात्तत्सिद्धिः । विपर्ययेणाप्यनुमातुं शक्यत्वात् । विमतं सकर्तृकं कार्यत्वाद्धटवदित्युक्ते विमतं विकर्तृकमस्मत्संमतकर्तृरहितत्वादात्मवदित्यनुमानविरोधात् । अकार्यत्वमुपाधिरित्युक्तेशरीरिजन्यत्वमितरत्राप्युपाधिरित्युत्तरं । प्रत्यक्षानुमानसिद्धत्वे च भेदस्य तद्विरोधादेवा प्रामाण्यमभेदागमस्य । तेनाभेदागमस्य प्रामाण्याभावे नानुवादकत्वं भेदवाक्यानां । न हि बलवतोऽनुवादकत्वं । दार्ढ्यहेतुत्वात् । प्रत्यक्षादेरागमस्य प्राबल्येऽपि नो

विनि.

प० १

॥ २६१ ॥

पजीव्यप्रमाणविरोधेप्रामाण्यं । विषयाभावेस्वस्यैवाप्रामाण्यप्राप्तेः । तेनैव ह्यनुमानादिनागमस्यविषयः सिद्ध्य-
 तितत्पक्षेपि । अनुमानेन ह्यनुवादित्वपक्ष ईश्वरोबोद्धव्यः प्रत्यक्षेण चागमः । अतस्तयोर्विरोधेप्रामाण्यं न स्यात् ।
 अनुमानसिद्धेश्वराच्च भेदो नुभवत एव सिद्धो जीवस्य । असर्वकर्तृत्वेनानुभवात् । न चानुभवविरोधे आगमस्य प्रा-
 माण्यं । आगमप्रामाण्यानुभवस्याप्यप्रामाण्यप्राप्तेः । बहुप्रमाणसंवादश्च दार्ढ्यहेतुरेव । बहूनां वचने तस्यैव दर्शने
 दार्ढ्यस्यैव दृष्टेः । सर्वा विवादस्थल एव कथंचिदनुवादकत्वं । न चात्र सर्वा विवादः । एकत्ववादिनामेव विवाददर्श-
 नात् । बहुप्रमाणविरोधे चैकस्याप्रामाण्यं दृष्टं शुक्तिरजतादौ । न च दोषजन्यत्वादेव दुर्बलत्वमिति विरोधः । बहु-
 प्रमाणविरुद्धानां दोषजन्यत्वनियमात् । दोषजन्यत्वं च बलवत्प्रमाणविरोधादेव ज्ञायते । अदुष्टमिन्द्रियं त्वक्षंतर्कोऽ-
 दुष्टस्तथानुमा । आगमोऽदुष्टवाक्यंच स्वदृक्कानुभवः स्मृतः । बलवत्प्रमाणतश्चैव ज्ञेयादोषानचान्यथा । द्विविधं
 बलवत्त्वं च बहुत्वाच्च स्वभावतः । तयोः स्वभावो बलवानुपजीव्यादिकश्च सः । याथार्थ्यमेव प्रामाण्यंतन्मुख्यं ज्ञान-
 शब्दयोः । ज्ञानंच द्विविधं बाह्यंतथानुभवरूपकं । बल्येवानुभवस्तत्र निर्दोषं त्वक्षजादिकं । अनुप्रमाणतां यातित-
 थाक्षादित्रयंततः । प्राबल्यमागमस्यैव जात्यातेषु त्रिषु स्मृतं । उपजीव्यविरोधेतु न प्रामाण्यममुष्य च । यामाहुरनु

मांकेचित्रियाद्यवयवात्मिकां । साव्यर्थानोपपत्त्याहिविनासापिप्रमाणतां । यात्यतोयुक्तिरेवैकाप्रमाणमनुमा-
त्मकं । युक्तिःप्रतिज्ञारूपाचहेतुदृष्टांतरूपिका । तथोपनयरूपाचपरानिगमनात्मिका । पृथक्पृथक्प्रमाणत्वंया-
तियुक्तितयैवतु । प्रतिज्ञाहेतुगर्भैवपृथक्प्रामाण्यमेष्यति । सिद्धत्वेनप्रतिज्ञायाहेतुर्मानंपृथग्भवेत् । प्रतिज्ञावय-
वत्वात्तुस्वातंत्र्येणैवमानतां । दृष्टांतोयात्युपनयोव्याप्तिमाश्रित्यकेवलं । व्याप्तिस्तुकेवलापिस्यात्प्रमाणंनियमा-
श्रयात् । तथानिगमनंचोपसंहारैकस्वरूपतः । प्रामाण्यंयात्यनुभवोज्ञापयत्युपपत्तितां । विरोधश्चतथाधिक्यं
न्यूनतासंगतिस्तथा । उपपत्तिदोषाविज्ञेयाविरोधश्चस्वतोन्यतः । जनकस्यात्ययोजातिःस्वस्यवान्यस्यवाभवे-
त् । जनकंप्रमाणमुद्दिष्टंस्वस्यार्थस्यप्रकाशनात् । निग्रहाएतएवस्युःसंवादानुक्तिसंयुताः । अर्थतःप्राप्तिरेवा-
र्थापत्तिरित्यभिधीयते । दृष्ट्वासदृशमेवान्यंपूर्वदृष्टेतुवस्तुनि । एतत्सदृशताज्ञानमुपमानंप्रकीर्तितं । अभावस्यप-
रिज्ञानंद्विविधंसमुदाहृतं । एकंतत्रानुभवतोयोग्यस्यानुपलब्धितः । द्वितीयमपिविज्ञेयंसुखाद्येचघटादिके । ए-
कंप्रत्यक्षरूपंस्याद्वितीयमनुमात्मकं । क्वचिद्धटाद्यभावोपिप्रत्यक्षेणावगम्यते । झटित्येवपरिज्ञानान्नलिंगोद्भव-
तामता । अर्थापत्तिश्चोपमाचह्यनुमांभेदएवतु । आगमोद्विविधोज्ञेयोनित्योऽनित्यस्तथैवच । प्रत्यक्षंत्रि

विधंज्ञेयमैश्वरंयौगिकंतथा।अयौगिकंचेतितथासर्वमक्षात्मकंमतं।अक्षाणिचस्वरूपाणिनित्यज्ञानात्मकानिच
 विष्णोःश्रियस्तथैवोक्तान्यन्येषांद्विविधानितु।स्वरूपाणिचभिन्नानिभिन्नानित्रिविधानिच।दैवासुराणिमध्या
 नीत्येतत्प्रत्यक्षमीरितं।विषयान्प्रतिस्थितं ह्यक्षं प्रत्यक्षमिति कीर्तितं।अक्षयंपुरुषस्याक्षंस्वरूपेमुख्यमेवतु।उपचा
 रस्तदन्यत्रसृष्टावुपचयोयतः।उपपत्तिस्वरूपत्वादनुमासंभवादिकं।प्रत्यक्षागममाहात्म्यादनुमानं प्रमाणतां।
 यातिनैवान्यथातस्यनियतत्वंकचिद्भवेदित्यादिब्रह्मतर्कं।अत्रचोपजीव्यत्वेनप्रमाणप्राबल्याद्भेदएवतात्पर्यं
 युक्तं।कथंचानुवादकत्वंभेदस्यप्रमाणेनासिद्धौ।सिद्धौचकथमभेदवाक्यस्याबाधः।नचाप्रमाणसिद्धेनानुवाद
 कत्वंप्रमाणस्यभवति।दुर्बलत्वेचभेदप्रमाणस्याभासत्वान्नभेदवाक्यानामनुवादित्वं।अतश्चभेदवाक्यानामेव
 प्राबल्यं।सर्वप्रमाणविरुद्धवचनानामेवप्राबल्यांगीकारेइदंवाअग्रेनैवकिंचनासीदसतःसदजायतेत्यादीनामे
 वाविचारेणप्रतीयमानस्यार्थस्यसर्वप्रमाणविरुद्धत्वात्तत्रसर्वांगमानांमहातात्पर्यंप्रसज्येत।नचतत्रयुक्तिविरो
 धइतिवाच्यं।तस्मिन्पक्षेयुक्तिविरुद्धत्वेनाननुवादित्वमितिगुणएवस्यात्।युक्तिसिद्धत्वेह्यनुवादित्वंस्यात्।अ
 तःप्रमाणसिद्धत्वेतदपलापायुक्तेरप्रमाणसिद्धत्वेचभेदप्रमाणस्यानुवादित्वाभावाच्चनभेदवाक्यानांदौर्बल्यं।

विष्णुत

॥ ५ ॥

नचप्रमाणबहुत्वेदौर्बल्यं। दार्ढ्यमेव हि बहुवाक्यसंवादे दृष्टं। तथा सत्यभ्यासादेरप्यप्रामाण्यहेतुत्वं स्यात्। अभ्यासस्य च तात्पर्यलिङ्गत्वं सर्वेषां सिद्धं। तदनङ्गीकारे तत्पक्षेऽपि न वक्तृत्वस्तत्त्वमसीत्यभ्यासस्यानुवादकत्वेनाप्रामाण्यं स्यात्। प्रथमवाक्ये नैव यस्यासिद्धं तदर्थमपरमित्युक्ते प्रत्यक्षादिना भेदोयेनानिश्चितस्तदर्थं वाक्यमित्युत्तरं। तस्माद्बहुप्रमाणसंवादित्वे प्राबल्यमेव। अतः सर्वप्रमाणविरुद्धत्वान्नाभेदे तात्पर्यं वाक्यस्य किंतु विष्णोस्सर्वोत्तमत्व एव महातात्पर्यं सर्वाङ्गमानां। तथा चोक्तं भगवता। द्वाविमौ पुरुषौ लोकेश्वरश्चाक्षर एव च। क्षरः सर्वाणि भूतानि कूटस्थोक्षर उच्यते। उत्तमः पुरुषस्त्वन्यः परमात्मेत्युदाहृतः। यो लोकत्रयमविश्य बिभर्त्य व्यय ईश्वरः। यस्मात्क्षरमतीतो ह मक्षरादपि चोत्तमः। अतोऽस्मि लोके वेदे च प्रथितः पुरुषोत्तमः। यो मामेवमसंमूढो जानाति पुरुषोत्तमं। स सर्वविद्भजति मां सर्वभावेन भारत। इति गुह्यतमं शास्त्रमिदमुक्तं मया नघ। एतद्बुद्ध्वा बुद्धिमान्स्यात्कृतकृत्यश्च भारतेति। सर्वोत्कर्षे देवदेवस्य विष्णोर्महातात्पर्यं नैव चान्यत्र सत्यं। अवांतरं तत्परत्वं तदन्यत्सर्वाङ्गमानां पुरुषार्थस्ततो तद्वति पैंगिश्रुतिः। मुख्यं च सर्ववेदानां तात्पर्यं श्रीपतेः परं। उत्कर्षे तु तदन्यत्र तात्पर्यं स्यादवांतरमिति महावाराहे। युक्तं च विष्णोः सर्वोत्तमत्व एव महातात्पर्यं सर्वाङ्गमानां। मोक्षो हि सर्वपुरुषार्थोत्तमः। धर्मार्थकामाः सर्वेऽपि न नि

विनि.

प० ३

॥ २६३ ॥

त्यामोक्षएवहि । नित्यस्तस्मात्तदर्थाययतेतमतिमान्नरइतिभाल्लवेयश्रुतिः । अनित्यत्वात्सदुःखत्वान्नधर्माद्याः
 परंसुखं । मोक्षएवपरानंदःसंसारेपरिवर्ततामितिभारते । मोक्षश्चविष्णुप्रसादेनविनानलभ्यते । यस्यप्रसादात्प
 रमार्तिरूपादस्मात्संसारान्मुच्यतेनापरेण । नारायणोसौपरमोविचिंत्योमुमुक्षुभिःकर्मपाशादमुष्मादितिना
 रायणश्रुतिः । नायमात्माप्रवचनेनलभ्योनमेधयानबहुनाश्रुतेन । यमेवैषवृणुतेतेनलभ्यस्तस्यैषआत्माविवृणुते
 तनूंस्वामितिकठश्रुतिः । तेषामहंसमुद्धर्तामृत्युसंसारसागरात् । भवामिनचिरात्पार्थमय्यावेशितचेतसामिति
 भगवद्वचनं । उत्पत्तिस्थितिसंहारानियतिज्ञानमावृतिः । बंधमोक्षौचपुरुषाद्यस्मात्सहरिरेकराडितिस्कांदे । अ
 ज्ञानांज्ञानदोविष्णुज्ञानिनांमोक्षदश्चसः । आनंददश्चमुक्तानांसएवैकोजनार्दनइतिच । बंधकोभवपाशेनभव
 पाशाच्चमोचकः । कैवल्यदःपरंब्रह्मविष्णुरेवनसंशयइतिच । प्रीतिश्चगुणोत्कर्षज्ञानादेवविशेषतोदृष्टा । नाभे
 दज्ञानात् । अभेदज्ञानादप्रीतिरेवोत्तमानांभवति । घातयंतिहिराजानोराजाहमितिबदंतं । ददतिचसर्वम
 भिप्रेतंगुणोत्कर्षवदतः । नतादृशीप्रीतिरीज्यस्यविष्णोर्गुणोत्कर्षज्ञातरियादृशीस्यात् । तत्प्रीणनान्मोक्षमाप्नो
 तिसर्वस्ततोवेदास्तत्परास्सर्वएवेतिसौपर्णश्रुतिः । योमामेवमसंमूढोजानातिपुरुषोत्तमं । ससर्वविद्भजतिमां

विष्णुत.

॥ ६ ॥

सर्वभावेन भारतेति गुणोत्कर्षज्ञानादेव परमाप्रीतिर्भगवता स्वयमेवाभिहिता। अतो विष्णोर्गुणोत्कर्ष एव सर्वश्रुतिस्मृतीनां महातात्पर्यं। नचाभेदे तात्पर्यमित्यत्र किंचिन्मानं। नच विशेषणविशेष्यतया भेदसिद्धिः। विशेषणविशेष्यभावश्च भेदापेक्षः धर्मिप्रतियोग्यपेक्षया भेदसिद्धिः। भेदापेक्षं च धर्मिप्रतियोगित्वमित्यन्योन्याश्रयतया भेदस्यायुक्तिः। पदार्थस्वरूपत्वाद्भेदस्य। नच धर्मिप्रतियोग्यपेक्षया भेदस्यास्वरूपत्वं। ऐक्यवत्स्वरूपस्यैव तथात्वात्। स्वरूपसिद्धावपि तदसिद्धिश्च जीवेश्वरैक्यं वदतः सिद्धैव। भेदस्तु स्वरूपदर्शन एव सिद्धः। प्रायः सर्वतो विलक्षणं हि पदार्थस्वरूपं दृश्यते। अस्य भेद इति तु पदार्थस्य स्वरूपमिति वत्। यदि न स्वरूपं भेदस्तदा पदार्थे दृष्टे प्रायः सर्वतो वैलक्षण्यं तस्य न ज्ञायेत। अज्ञाते च वैलक्षण्ये आत्मनि घट इत्यपि संशयः स्यात्। न हि कश्चित्तथा संशयं करोति। ज्ञात्वैव प्रायः सर्वतो वैलक्षण्यं कस्मिंश्चिदेव सदृशे संशयं करोति। न ह्यात्मन्यहं देवदत्तो न वेति कस्यचित्संशयो भवति। सामान्यतः सर्ववैलक्षण्ये ज्ञात एव घटत्वादिज्ञानं। अतो नान्योन्याश्रयता। नच युगपज्ज्ञानानुत्पत्तिर्दोषः। यथा युगपदेव दीपसहस्रदर्शने सामान्यतः सर्वे ज्ञायन्त एव तथा स्यात्। एकस्मिन्नेव वस्तुनि विशेषस्तैरप्यंगीकृत एव। नेति नेतीत्यत्र सर्ववैलक्षण्यांगीकारात्। विशेषानंगीकारे च पुनरुक्तेः। नच घटाद्वैलक्षण्यमेव पटाद्वै

विनि.

प० १

॥ २६४ ॥

लक्षण्यं । अनुभवविरोधात् । तस्माद्देददर्शनं युक्तमेव । यच्च प्रमाणदृष्टानामपि पदार्थानां मिथ्यात्वकल्पनं तच्च प्रमाणविरुद्धत्वादेव प्रकाशतस्करत्वं । न हि प्रमाणदृष्टस्य तर्कबाध्यत्वं । प्रत्यक्षादिविरुद्धानां तर्काभासत्वनियमात् । शुक्त्यादेरजतत्वादिप्रतीतेरपि बलवत्प्रत्यक्षविरुद्धत्वादेव भ्रमत्वं न तर्कमात्रात् । तर्कमात्रतः प्रत्यक्षबाधने भूतचतुष्टयस्यावादेः पृथिवीत्वादृष्टेः पृथिव्या अपि पृथिवीत्वं न स्यात् । अतो न तर्कमात्रत एव दृष्टस्य भ्रान्तित्वं कल्प्यं । अतः सर्वभेद निरासकतर्कस्य सर्वश्रुतिस्मृतिप्रत्यक्षानुमानविरुद्धत्वान्नितरामाभासत्वं । न च परमार्थतो भेदाभावो व्यावहारिकः सोऽस्तीति वाच्यं । सदसद्वैलक्षण्ये प्रमाणाभावात् । असतः ख्यात्ययोगादिति वदतः ख्यातिरभून्नवा । यदि नाभून्न तत्ख्याति निराकरणं । यद्यभूत्तथापि । न चासतो वैलक्षण्यं तत्प्रतीतिं विना ज्ञायते । न च शुक्तेरजतत्वं सदसद्विलक्षणं । असदेवरजतं प्रत्यभादित्यनुभवात् । न च प्रतीतत्वादसत्त्वाभावः । असतः सत्त्वप्रतीतिः सतो सत्त्वप्रतीतिरित्यन्यथा प्रतीतेरेव भ्रान्तित्वात् । न चासतो भ्रान्तावपि प्रतीतिर्नास्तीति वाच्यं । अनिर्वचनीयपरमार्थत्वस्यासत एव दृष्ट्यंगीकारात् । न च तदप्यनिर्वाच्यं । अनवस्थितेः । प्रथमानिर्वचनीया सिद्ध्या सर्वानिर्वचनीया सिद्धिरिति मूलक्षतिः । अनिर्वचनीयत्वेरजतस्यानिर्वचनीयमिदं रजतमिति बाधकज्ञानमुत्प

विष्णुत.
॥ ७ ॥

द्येत । मिथ्याशब्दस्वभाववाची । नचसदसद्वैलक्षण्यं नामास्तीत्यत्र किंचिन्मानं । अनुभवविरोधश्च तत्पक्षे । सदसतोर्द्वयोरेव सर्वैरनुभूयमानत्वात् । अतोऽनिर्वचनीयाभावादसतः प्रतीत्यनंगीकारात् प्रतीयमानत्वाच्च भेदस्य सत्त्वप्राप्तेर्नाद्वितीयत्वं युज्यते । कथंच श्रुतिसिद्धो जीवपरमात्मभेदो निराक्रियते । मिथ्यावादित्वे च श्रुतेः कथमैक्यस्य सत्यत्वं । कथंचैवंवादिनां वेदवादित्वं । वेदोक्तस्य मिथ्यात्वांगीकारादेव ह्यवेदवादित्वं बौद्धादीनामपि । अतो विष्णोः सर्वोत्तमत्व एव महातात्पर्यं सर्वांगमानां । कथंच जीवपरमात्मैक्ये सर्वश्रुतीनां तात्पर्यं युज्यते । सर्वप्रमाणविरुद्धत्वात् । तथाह्यनुभवविरोधः । न ह्यहं सर्वज्ञः सर्वेश्वरो निर्दुःखो निर्दोष इति वाक्यस्य चिदनुभवः । अस्ति च तद्विपर्ययेणानुभवः । नच मिथ्यानुभवोयं । तद्विपरीतप्रमाणाभावात् । नचाभेदेकश्चिदागमः । संतिचभेदे सर्वांगमाः । तथाह्यतत्त्वमसीति नवकृत्व उपदेशः सदृष्टांतकः । नचायमभेदोपदेशः । स यथा शकुनिः सूत्रेण प्रवृद्धो दिशं दिशं पतित्वान्यत्रायतनमलब्ध्वा बंधनमेवोपाश्रयते । सन्मूलाः सोम्येमाः सर्वाः प्रजाः सदायतनाः सत्प्रतिष्ठाः ॥ १ ॥ यथा सोम्य मधुमधुकृतो निस्तिष्ठति नानात्ययानां वृक्षाणां रसानां समवहारमेकतांगमयं तितेयथा तत्र न विवेकं लभंते । मुष्याहं वृक्षस्य रसोऽस्म्यमुष्याहं वृक्षस्य रसोऽस्मीत्येवमेव खलु सोम्येमाः सर्वाः प्रजाः सति सं

विनि.
प० १

॥ २६५ ॥

पद्यनविदुःसतिसंपत्स्यामहइति । तइहव्याघ्रोवासिंहोवावृकोवावराहोवाकीटोवापतंगोवादंशोवामशकोवाय
 द्यद्भवंतितत्तदाभवन्ति ॥२॥ इमाःसोम्यनद्यःपुरस्तात्प्राच्यःस्यंदंतेपश्चात्प्रतीच्यस्ताःसमुद्रात्समुद्रमेवापियन्ति
 समुद्रएवभवन्ति । ता यथातत्रनविदुरियमहमस्मीयमहमस्मीति । एवमेवखलुसोम्येमाःसर्वाःप्रजाःसतआगम्य
 नविदुःसतआगच्छामहइति । तइहव्याघ्रोवासिंहोवावृकोवावराहोवाकीटोवापतंगोवादंशोवामशकोवाय
 द्यद्भवंतितत्तदाभवन्ति ॥३॥ सएषजीवेनात्मनानुप्रभूतःपेपीयमानोमोदमानस्तिष्ठति । अस्ययदैकांशाखांजीवो
 जहात्यथसाशुष्यति ॥४॥ न्यग्रोधफलमतआहरेतीदंभगवइतिभिंधीतिभिन्नंभगवइतिकिमत्रपश्यसीत्यण्व्य
 इवेमाधानाभगवइत्यासामंगैकांभिंधीतिभिन्नाभगवइतिकिमत्रपश्यसीतिनकिंचनभगवइति । तंहोवाचयंवै
 सोम्यैतमणिमानंननिभालयसेअस्यसोम्यैषोणिम्वएवंमहान्न्यग्रोधस्तिष्ठति ॥५॥ लवणमेतदुदकेऽवधायाथमा
 प्रातरुपसीदथाइतितद्धतथाचकारतंहोवाचयद्दोषालवणमेतदुदकेऽवधाअंगतदाहरेति । तद्धावमृश्यनविवेद
 यथाविलीनमेवांगास्यांतदाचामेतिकथमितिलवणमितिमध्यादाचामेतिकथमितिलवणमितिअंत्यादाचामे
 तिकथमितिलवणमितिअभिप्रास्यैतदथमोपसीदथाइतितद्धतथाचकारतच्छ्वत्संवर्तते । तंहोवाचात्रवाव

किलसत्सोम्यननिभालयसेत्रैवकिलेति ॥६॥ यथासोम्यपुरुषंगंधारेभ्योभिनद्धाक्षमानीयतंततोतिजनेविसृजे
 त ॥७॥ अथयदास्यवाङ्मनसिसंपद्यतेमनःप्राणेप्राणस्तेजसितेजःपरस्यांदेवतायांतावन्नजानाति ॥८॥ पुरुषंसो
 म्योतहस्तगृहीतमानयंत्यपहार्षीत्स्तेयमकार्षीत्परशुमस्मैतपतेतिसयदितस्यकर्ताभवतिततएवानृतमात्मानं
 कुरुतेसोनृताभिसंधोनृतेनात्मानमंतर्धायपरशुंतसंप्रतिगृह्णातिसदह्यतेथहन्यतेअथसयदितस्याकर्ताभवति
 ततएवसत्यमात्मानंकुरुतेससत्याभिसंधःसत्येनात्मानमंतर्धायपरशुंतसंप्रतिगृह्णातिसनदह्यतेथमुच्यते ॥९॥
 एवमेवखलुसोम्याचार्यवान्पुरुषोवेदेतिस्थाननवकेपिभेदएवदृष्टांताभिधानात्नहिशकुनिसूत्रयोर्नानावृक्षर
 सानानदीसमुद्रयोर्जीववृक्षयोरणिमधानयोर्लवणोदकयोगंधारपुरुषयोरज्ञप्राणादिनियामकयोस्तेनापहार्य
 योश्चैक्यं। सतिसंपद्यनविदुःसतिसंपत्स्यामहइतितइहव्याघ्रोवासिंहोवेतिसआगम्यनविदुःसतआगच्छामहइ
 तितइहव्याघ्रोवासिंहोवेतिभेदापरिज्ञानानेनानर्थवचनाच्च। नहिगृहादागतस्यगृहेप्रविष्टस्यचतदैक्यं। ताःसमु
 द्रात्समुद्रएवापियंतिससमुद्रएवभवतीत्यत्रापिभेदएवोच्यते। अन्यथातास्समुद्रएवभवन्तीतिव्यपदेशःस्यात्।
 अतो नद्यःसमुद्रादागच्छंतितंप्रविशंतिचसमुद्रस्तुसएवनैतासांसमुद्रत्वंभवतीत्यर्थः। नहिभिन्नानानदीजलप

रमाणूनां सामुद्राणुभिरेक्यं युज्यते । तथा सति महाजनसमितौ प्रविष्टानां द्वित्राणां तदैक्यं स्यात् । न च तद्युज्यते ।
 भेदेनानुभवात् । स्वं ह्यपीतो भवतीत्यत्रापि स्वइति परमात्मनोभिधानं । स्वात्मना चोत्तरयोरिति सूत्रात् । स्वातं
 त्र्यात्स्वइति प्रोक्त आत्मायं चाततत्त्वतः । ब्रह्मायं गुणपूर्णत्वाद्भगवान्विष्णुरव्ययइति परमोपनिषदि । अपीत
 इत्यपि प्रवेशमात्रं । स्वमिति द्वितीयानिर्देशात् । एकीभावविवक्षायां स्वेनेति निर्देशः स्यात् । स्वं कुलायं यथापीतः
 पक्षी स्यादेव मीश्वरं । अप्येति जीवः प्रस्थापे मुक्तौ चान्योपि सन्सदेति च । एवमेव खलु सोम्यैतन्मनो दिशं दिशं पति
 त्वान्यत्रायतनमलब्ध्वा प्राणमेवोपाश्रयत इत्यत्रापि मनइति जीवः प्राणइति परमात्मा । यत्रायं पुरुषः स्वपिति
 नामेति तयोरेव प्रस्तुतत्वात् । मननान्मन उद्दिष्टः पुद्गलो निरयंगिरन् । कर्मानुशयनाच्चैव संसार्यनुशयी स्मृतइ
 ति च परमोपनिषदि । प्राणः प्रणयनादेषसाधुत्वात्सन्हरिः स्मृतइति च । सन्मूलाः सोम्येमाः सर्वाः प्रजाः सदायत
 नाः सत्प्रतिष्ठा इत्यत्रापि भेद एव प्रतीयते । स्रष्टृत्वादाश्रयत्वाच्च मुक्तानां च प्रतिप्रति । स्थापनाच्च विभुर्विष्णुरन्यः
 संसारिणो मतइति च । अनेन जीवेनात्मनानुप्रविश्य नामरूपे व्याकरवाणीति स एष जीवेनात्मनानुप्रभूतः पेपी
 यमानो मोदमानस्तिष्ठतीत्यत्रापि जीवशब्देन परमात्माभिहितः । जीवइति भगवतोऽनिरुद्धस्याख्येति श्रुतेः ।

विष्णुत.

॥ ९ ॥

विष्णुर्जीवइतिप्रोक्तःसततंप्राणधारणात् । सप्रविश्यशरीरंचस्थावरंजंगमंतथा । महाभूतानिचविभुस्त्रिवृत्कर
णपूर्वकं । संसारिणंभ्रामयतिसदैवान्यत्वलक्षणं । तेनायंमोदतेनित्यंवृक्षावस्थांगतोपिसन्नितिच । तत्तेजऐक्ष
तताआपऐक्षंतइमास्तिस्त्रोदेवताइतिपूर्वमेवचेतनत्वसिद्धेरनेनजीवेनात्मनेतिसंसारिणःपुनःप्रवेशोनयुक्तः ।
अतस्तत्रजीवशब्देनपरमात्मैवाभिहितः । जीवेनात्मनानुप्रभूतःपेपीयमानोमोदमानस्तिष्ठतीत्यत्रापिजीवश
ब्दोदितःपरएव । पेपीयमानोमोदमानस्तुसंसारी । नहिचेतनादन्यस्यमोदभोगादिकंयुज्यते । सुखस्यचाप्या
यतनंशरीरंदुःखस्यचाप्यायतनंशरीरं । अचेतनंप्राकृतमेतदाहुर्भोक्तातयोश्चेतनकःशरीरीतिचभारते । जी
वापेतंवावकिलेदंभ्रियतेनजीवोभ्रियतइत्यत्रापिजीवशब्दःपरे । नहिसंसारिणोमुख्यतःप्राणधारकत्वंयुज्यते ।
ब्रह्मणाल्यक्तदेहस्तुमृतइत्युच्यतेनरइतिच । यंवैसोम्यैतमणिमानंननिभालयसेऽस्यसोम्येषोऽणिम्रएवंमहान्य
ग्रोधस्तिष्ठतीत्यत्राप्यणिमशब्देनपरएवाभिहितः । सएषोणिमैतदात्म्यमिदंसर्वतत्सत्यंसआत्मातत्त्वमसिश्चेत
केतोइत्युक्तत्वाच्च । धानासुत्वण्यइवेमाधानाइतिस्त्रीलिंगप्रयोगादिवशब्दप्रयोगाच्चनाणिमत्वं । नचताननिभा
लयसे । ऐतदात्म्यमित्येतदीयं । सआत्मेत्यात्मशब्दस्तुपरएव । शुभ्वाद्यायतनंस्वशब्दात् । नानुमानमतच्छब्दात् ।

विनि.

प० १

॥ २६७ ॥

प्राणभृच्चेत्यत्र तमेवैकं जानथ आत्मानमिति स्वशब्दपर्यायात्मशब्दान्नप्रकृतिजीवावभिधीयेते किंतु परएवेति भ
 गवता व्यासेनाभिहितं । अत आत्मशब्दस्तस्मिन्नेव मुख्यः । आततत्वाच्चमातृत्वादात्मेति परमो हरिः । आत्मा भा
 सास्तदन्येन ह्येतेषां तता गुणा इति परमोपनिषदि । तेजः परस्यां देवतायां तावन्नजानातीत्यत्र च यदास्य प्राणा
 दीन्परोग्रसति तदानजानाति यदा ददाति तदा जानातीति तद्वशत्वमेवोक्तं । यदा प्राणान्ददातीशस्तदा चेतन
 कोखिलं । जानातिग्रस्तकरणस्तेन वेत्ति न किंचनेति च । अपहार्षी तस्तेयमकार्षीदित्यत्र चान्याभिमतस्यैव वस्तुनो
 पहार्यत्वाद्भेद एवायं दृष्टांतः । अन्यसंतं परमात्मानं स्वयमिति मन्यमानस्तेन एवेति । न हि स्वकीयं परित्यजंस्तेनो भ
 वति । ऐकात्म्यं नाम यदिदं केचिद्भूयुरनैपुणाः । शास्त्रतत्त्वमविज्ञायतथावादबलाजनाः । कामक्रोधाभिभूतत्वाद
 हंकारवशंगताः । याथातथ्यमविज्ञायशास्त्राणां शास्त्रदस्यवः । ब्रह्मस्तेनानिरानंदा अपक्वमनसो शिवाः । वैगुण्य
 मेव पश्यन्ति न गुणानि निर्युजते । तेषां तमश्शरीराणां तम एव परायणं । यतः स्वरूपतश्चान्यो जातितः श्रुति तो र्थ
 तः । कथमस्मि स इत्येव संबंधः स्यादसंहित इति मोक्षधर्मे । यथा पक्षी च सूत्रं च नाना वृक्षरसा यथा । यथानद्यः समु
 द्रश्च शुद्धोदलवणे यथा । यथा चोरापहार्यौ च यथा पुंविषयावपि । तथा जीवेश्वरौ भिन्नौ सर्वदेवविलक्षणौ । तथापि

सूक्ष्मरूपत्वान्नजीवात्परमोहरिः। भेदेन मंददृष्टीनां दृश्यते प्रेरकोऽपि सन्। वैलक्षण्यं तयोर्ज्ञात्वा मुच्यते बध्यते न्यथेति च परमोपनिषदि। प्रेरकः सर्वजीवानां प्राणधीचोदिता च सः। विष्णुस्संसारिणो न्योयस्तमविज्ञायमूढधीः। देहेंद्रियप्राणबुद्धिनेतृत्वं मन्यते त्मनः। अतः संसारपदवीं याति जीवेशयोः सदा। वैलक्षण्यं परं ज्ञात्वा मुच्यते बध्यते न्यथेति च। सर्वान्वेदानधीत्य महामना अनूचानमानीस्तब्ध एषा येत्यात्मनो न्यमनूचानत्वादिगुणप्रदं परमविज्ञायस्तब्धस्य पराधीनत्वज्ञापनेन स्तब्धतां निरस्य तन्निष्ठा ह्यत्रोपदिश्यते। तद्वैक आहुरसदेवेदमग्र आसीदित्यादिवादिप्रसिद्धमपि निराक्रियते। इष्टापूर्तं मन्यमानावरिष्ठं नान्यच्छ्रेयोवेदयंते प्रमूढा इत्यादिवच्छ्रुतितात्पर्यापरिज्ञानप्राप्तं च। दर्शितं चैकात्म्यं नाम यदिदं केचिद्भूयुरनैपुणा इति। तद्वशत्वज्ञापनार्थं च सदेव सोम्येदमग्र आसीदित्यादिसृष्टिकथनं। एकविज्ञानेन सर्वविज्ञानं च प्राधान्यात् किंचित्सादृश्यात् कारणत्वाच्च। न तु तदन्यस्य मिथ्यात्वात्। न हि सत्यज्ञानेन मिथ्याज्ञानं भवति। न हि शुक्तिज्ञो रजतज्ञ इत्युच्यते। विरोधात्तयोर्ज्ञानयोः। नेदं रजतमित्यरजतज्ञो हि शुक्तिज्ञो भवति। रजतज्ञश्चेन्न शुक्तिज्ञः। न हितज्ज्ञस्तदभावज्ञो भवति। तदभावस्य तज्ज्ञानपूर्वकत्वं चान्यत्र तस्य सत्त्वादेव दृष्टं। तदनंगीकारे तदेव न युज्यते। प्रधानज्ञानादप्रधानस्य ज्ञातव्यपदेशो

स्येव। यथाप्रधानपुरुषाणांज्ञानाह्वाननाशनैर्ग्रामोज्ञातआहूतोनाशितइतिव्यपदेशः। कारणेचपितरिज्ञातेपु
त्रोज्ञातइति। जानाम्येनमस्यपुत्रोयमितिव्यपदेशइति। एवमत्राप्येतत्सृष्टंसर्वमित्यादि। सादृश्याच्चैकस्त्रीज्ञा
नादन्यस्त्रीज्ञानमिति। तदेवसादृश्यमत्रापिविवक्षितंयथासोम्यैकेनमृत्पिण्डेनसर्वमृण्मयंविज्ञातंस्यादित्यादि
ना। अन्यथैकशब्दःपिण्डशब्दश्चव्यर्थःस्यात्। मृदाविज्ञातयेत्येतावतापूर्णत्वात्। नह्येकमृत्पिण्डात्मकान्यमृण्मया
नि। सादृश्यमेवहितेषां। यथासोम्यैकेनलोहमणिनासर्वलोहमयंविज्ञातंस्यात्। यथासोम्यैकेननखनिकुंतनेन
सर्वकाष्णायसंविज्ञातंस्यादित्यादिकमपिव्यर्थंस्यात्। नह्येकमण्यात्मकमन्यल्लोहमयं। नचैकनखनिकुंतनात्म
कंसर्वकाष्णायसं। वाचारंभणंविकारोनामधेयंमृत्तिकेत्येवसत्यमित्यत्रवाचानाम्प्रामारंभणंविकारःअविकृतं
नित्यंनामधेयंमृत्तिकेत्येवेत्येतद्वचनंसत्यमितिश्रुत्यर्थः। नचवाचारंभणशब्दोपिमिथ्यात्वेप्रसिद्धः। वाचारंभ
णमात्रमितिचाश्रुतकल्पनं। तस्मिन्पक्षेनामधेयशब्दइतिशब्दश्चव्यर्थःस्यात्। अतो नकुत्रापिजगतोमिथ्या
त्वमुच्यते। कविर्मनीषीपरिभूःस्वयंभूर्याथातथ्यतोर्थान्व्यदधाच्छाश्वतीभ्यःसमाभ्यः। यच्चिकेतसत्यमित्तन्न
मोघंवसुस्पार्हमुतजेतोतदाता। विश्वंसत्यमघवानायुवोरिदापश्चनप्रमिनंतिव्रतंवां। प्रधान्वस्यमहतोमहानि

विष्णुत

॥ ११ ॥

सत्यासत्यस्यकरणानिवोचं । अनाद्यनंतंजगदेतदीदृक्प्रवर्ततेनात्रविचार्यमस्ति । नचान्यथाकापिचकस्यचे
 दमभूत्पुरानापितथाभविष्यत् । असत्यमाहुर्जगदेतदज्ञाःशक्तिंहरेर्येनविदुःपरांहि । यःसत्यरूपंजगदेतदीदृ
 क्सृष्ट्वात्वभूत्सत्यकर्मा महात्मा । असत्यमप्रतिष्ठंतेजगदाहुरनीश्वरं । अपरस्परसंभूतंकिमन्यत्कामहैतुकं । एतां
 दृष्टिमवष्टभ्यनष्टात्मानोल्पबुद्धयः । प्रभवंत्युग्रकर्माणःक्षयायजगतोऽहिताइत्यादेश्च । अनित्यत्वविकारित्व
 पारतंत्र्यादिरूपतः । स्वप्नादिसाम्यंजगतोनतुबोधनिवर्त्यता । सर्वज्ञस्ययतोविष्णोःसर्वदैतत्प्रतीयते । बोधा
 सहंततो नैतत्किंत्वाज्ञावशमस्यहीतिपरमोपनिषदि । प्रज्ञाविनिर्मितंयस्मादतोमायामयंजगत् । अनेनानुग
 तंयस्मादनृतंतेनकथ्यते । बोधानिवर्त्यमपितुनित्यमेवप्रवाहतः । अइत्युक्तःपरोदेवस्तेनसत्यमिदंजगत् । तद
 धीनस्वरूपत्वादसत्यंतेनकथ्यते । सत्यस्यसत्यःसविभुरिंद्रचापस्यसूर्यवदितिच । तस्योपनिषत्सत्यस्यसत्यमि
 तिप्राणवैसत्यंतेषामेषसत्यमितिच । महामायेत्यविद्येतिनियतिर्मोहिनीतिच । प्रकृतिर्वासनेत्येवंतवेच्छानंत
 कथ्यते । प्रकृतिःप्रकृष्टकरणाद्वासनावासयेद्यतः । अइत्युक्तोहरिस्तस्यविद्याऽविद्येतिसंज्ञिता । मायेत्युक्ताप्र
 कृष्टत्वात्प्रकृष्टं हिमयाभिधं । विष्णोःप्रज्ञप्तिरेवैकाशब्दैरेतैरुदीर्यते । प्रज्ञप्तिरूपोहिहरिःसाचस्वानंदलक्षणेतिच ।

विनि.

प० १

॥२६९॥

सर्वे वेदाहरे भेदं सर्वस्माज्ज्ञापयन्ति हि । भेदः स्वातंत्र्यसार्वज्ञसर्वैश्वर्यादिकश्च सः । स्वरूपमेव भेदोऽयं व्यावृत्तिश्च स्वरूपता । सर्वत्वावृत्तये यस्मात्स्वशब्दोऽयं प्रयुज्यते । सर्वव्यावृत्ततामेव नेति नेत्यादिका श्रुतिः । विष्णोरतो वदेद न्या अपि सर्वानसंशय इति नारायणश्रुतिः । अहं ब्रह्मास्मितद्यो हं सोऽसौ योऽसौ सोऽहं योऽसा वादित्ये पुरुषः सोऽहमस्मि स एवाहमस्मीत्यादित्वं तर्काम्यपेक्षया । स यश्चायं पुरुषेयश्चासा वादित्ये स एकः । अइति ब्रह्म तत्रागतमहमिति । तस्योपनिषदहमिति । अहं नामा हरिर्नित्यमहेयत्वात् प्रकीर्तितः । त्वं चासौ प्रतियोगित्वात्परोक्षत्वात्स इत्यपि । सर्वा तर्कामिणिहरावस्मच्छब्दविभक्तयः । युष्मच्छब्दगताश्चैव सर्वास्तच्छब्दगा अपि । सर्वशब्दगताश्चैव वचना न्यखिलान्यपि । स्वतंत्रत्वात्प्रवर्तते व्यावृत्तेऽप्यखिलात्सदा । तत्संबंधात्तु जीवेषु तत्संबंधादचित्स्यपि । वर्तत उपचारेण तिङ्पदान्यखिलान्यपि । तस्मात्सर्वगतो विष्णुरेको भिच्च ततो बहुरिति नारायणश्रुतिः । सर्वभूतेषु येनैकं भावमव्ययमीक्षते । अविभक्तं विभक्तेषु तज्ज्ञानं विद्धि सात्त्विकमिति भगवद्वचनं । न चासत्यो भेदः । सत्यमेनमनु विश्वे मदंति रातिं देवस्य गृणतो मघोनः । सत्यः सोऽस्य महिमा गृणेशवो यज्ञेषु विप्रराज्ये । सत्य आत्मा सत्यो जीवः सत्यं भिदा सत्यं भिदा सत्यं भिदा मैवारुवण्यो मैवारुवण्यो मैवारुवण्यः । आत्मा हि परमस्वतंत्रः सर्ववित्सर्वश

विष्णुत.
॥ १२ ॥

क्तिः परमसुखः परमोजीवस्तुतद्वशो ल्पज्ञो ल्पशक्तिरा तो ल्पक इत्यादि श्रुतिभ्यः । नचावांतरसत्यत्वमिदं । यो वेद
निहितं गुहायां परमेव्यो मनः । सो श्रुते सर्वान् कामान्सह ब्रह्मणा विपश्चिता । एतमानंदमयमात्मानमुपसंक्रम्य इमा
न् लोकान् कामान्नीकामरूप्यनुसंचरन् । एतत्सामगायन्नास्ते । ऋचां त्वः पोषमास्ते पुपुष्वान् गायत्रं त्वो गायति शक
रीषु । ब्रह्मा त्वो वदति जातविद्यां यज्ञस्य मात्रां विमिमीत उत्वः । परं ज्योतिरुपसंपद्यस्वेन रूपेणाभिनिष्पद्यते । सत
त्रपर्येति जक्षन् क्रीडन् रममाणः स्त्रीभिर्वायानैर्वा ज्ञातिभिर्वा ज्ञातिभिर्वा । यत्र त्वस्य सर्वमात्मैवाभूत्तत्केन कं पश्ये
त्तत्केन कं जिघ्रेत्तत्केन कं विजानीयाद्येनेदं सर्वं विजानाति तं च केन विजानीयाद्विज्ञातारमरे केन विजानीयात् ।
यथोदकं शुद्धेशुद्धमासिक्तं तादृगेव भवति । तदा विद्वान् पुण्यपापे विधूय निरंजनः परमं साम्यमुपैति । अमृतस्यैष
सेतुः । अक्षण्वंतः कर्णवंतः सखा यो मनोजवेष्वसमावभूवुः । आदघ्नास उपकक्षास उत्वेददा इव स्नात्वा उत्वेददृश्रे । ई
शमाश्रित्य तिष्ठंति मुक्ताः संसारसागरात् । यथेष्टभोगभोक्तारो ब्रह्मांता उत्तरोत्तरमिति मोक्षानंतरं भेदश्रुतिभ्यः
। इदं ज्ञानमुपाश्रित्य मम साधर्म्यमागताः । सर्गेऽपि नोपजायंते प्रलयेन व्यथंति चेति भगवद्वचनं । ॐ जगद्व्यापार
वर्जं । ॐ प्रकरणादसन्निहितत्वाच्चेत्यादि च । अविनाशी वा अरेऽयमात्मानुच्छित्तिधर्मेति तद्धर्माणामप्यनुच्छि

विनि.

प० १

॥ २७० ॥

तेः प्रस्तुतत्वादत्रैवमाभगवान्मोहांतमापिपन्नप्रेत्यसंज्ञास्तीतिसंज्ञानाशस्यदोषत्वेनोक्तत्वात् । यत्रत्वस्यसर्व
 मात्मैवाभूत्तत्केनकंपश्येदितिह्याक्षेपएव । नहिभोगाभावोविज्ञातारमरेकेनविजानीयादिति विज्ञातुरविज्ञानं
 चापेक्षितं । अहमित्येवयोवेद्यःसजीवइतिकीर्तितः । सदुःखीससुखीचैवसपात्रबंधमोक्षयोरितिपरमश्रुतिः ।
 मग्नस्यहिपरेऽज्ञानेकिंनदुःखतरंभवेदितिमोक्षधर्मे । नतुतद्वितीयमस्तीतिच । यत्तद्ब्रह्मद्वैतत्वेननपश्यतितदेव
 द्वितीयंनेत्याह । यत्ततो न्यद्विभक्तत्वेनैवपश्येदितिवाक्यशेषात् । नहिद्रष्टुर्दृष्टेर्विपरिलोपोविद्यतइतिहेतोश्च ।
 कर्माणि विज्ञानमयश्चआत्मापरेव्ययेसर्वएकीभवंतीत्यत्राप्येकीभावोमत्यैक्यंक्षीराब्ध्यादिस्थिततद्रूपापेक्षया
 स्थानैक्यंवा । कामेनमेकामआगाद्धृदयाद्धृदयंमृत्योः । यदमीषामदःप्रियंतदेतूपमामभि । ब्रह्ममत्यनुकूलामे
 मतिर्मुक्तौभविष्यति । अतःप्रायोनुकूलत्वमिदानीमपिसंस्थितं । येनाक्रमंत्यृषयोह्याप्तकामायत्रतत्सत्यस्यप
 रमंनिधानं । एतमानंदमयमात्मानमुपसंक्रामतीत्यादिश्रुतिभ्यः । स्वरूपैक्याभिप्रायेकर्माणि विज्ञानमयश्चे
 तिनयुज्यते । नहितत्पक्षेपिकर्मणांब्रह्मैक्यंमुक्तावस्ति । निवृत्त्यभिप्रायेचपंचदशकलानामपिसमत्वात् ग
 ताःकलाःपंचदशप्रतिष्ठादेवाश्चसर्वेप्रतिदेवतास्वित्यन्यासांकलानांगमनमुक्ताकर्मणांविज्ञानात्मनश्चैकीभाव

विष्णुत-
॥ १३ ॥

कथनव्यर्थस्यात् । विशेषाभावात् । न च ज्ञाननिवृत्तस्य रजतस्य शुक्तयैकी भावव्यवहारोऽस्ति । परे व्यय इत्यधिकरणत्वकथनं च भेदज्ञापकं । अन्यथा पर एव भवतीति निर्देशः स्यात् । जीवस्य परमैक्यं तु बुद्धिसारूप्यमेव तु । एकस्थाननिवासो वा व्यक्तिस्थानमपेक्ष्य सः । न स्वरूपैकता तस्य मुक्तस्यापि विरूपतः । स्वातंत्र्यपूर्णते ल्पत्वपारतंत्र्ये विरूपतेति परमश्रुतिः । ब्रह्मवेद ब्रह्मैव भवतीत्यादि च संपूज्य ब्राह्मणं भक्त्या शूद्रोऽपि ब्राह्मणो भवेदिति वत् । बृंहितो भवतीत्यर्थः । न हि ब्राह्मणपूजकः स एव ब्राह्मणो भवति । ब्रह्माणि जीवाः सर्वेऽपि परब्रह्माणि मुक्तिगाः । प्रकृतिः परमं ब्रह्म परमं महदच्युतः । तस्मान्न मुक्तान च सान् क्वचिद्विष्णुवैभवं । प्राप्नुवंति स एवैकः स्वतंत्रः पूर्णपद्भुण इति परमश्रुतिः । परो मात्र या तन्वा वृधान न ते महित्वमन्वश्रुवंति । ब्रह्मेशानादिभिर्देवैर्यत्प्राप्तुं नैव शक्यते । तद्यत्स्वभावः कैवल्यं स भवान् केवलो हर इति च । यथापियंति ते जांसि महातेजसि भास्करे । पृथक् पृथक् स्थितान्य हि स्वरूपैरपि सर्वशः । परे ब्रह्माणि जीवाख्य ब्रह्माण्यप्यपियंति हि । मुक्तौ पृथक् स्थितान्येव तदन्येषामदर्शनं । अप्ययोयं समुद्दिष्टो न स्वरूपैकता क्वचिदिति नारायणश्रुतिः । अतः सर्वागमविरुद्धमेव जीवेश्वरैक्यं । तथैव सर्वयुक्तिविरुद्धं च । न तावदेकजीववादो युज्यते । एकाज्ञानपरिकल्पितत्वे च सर्वस्य सर्वमिदं परिकल्पितमिति जा

विनि.

प० १

॥ २७१ ॥

नतःपुनःशिष्यादिवोधनंनयुज्यते । नहिस्वप्नोयमितिनिश्चित्यस्वाप्नपुत्रदायार्थयतते । स्वप्नेतुस्वाप्नत्वाज्ञाना
 देवयतते । नचबहूनांदृश्यमानत्वादस्याज्ञानपरिकल्पितमिदमितिनिश्चयोयुज्यते । स्वप्नेतुप्रबोधानंतरमेक
 स्यावशिष्टत्वान्निश्चयः । नचात्रतथास्ति । तस्यतस्यतथातथाप्रतिपत्तव्यमित्यंगीकारेवस्तुनिविकल्पासंभवा
 दकल्पितमित्येवस्यात् । नचतथाप्रतिपत्तव्यमित्यत्रप्रमाणमस्ति । शिष्याज्ञानपरिकल्पितमित्यंगीकारेतस्यै
 वाचार्यभावेस्वयमेवकल्पितोभवतीतिसम्यग्ग्रंथाधिगमस्यैवानर्थहेतुत्वंस्यात् । नचकस्यचिन्मुक्तिः । ग्रंथाधि
 गमेतस्यैवशिष्याज्ञानपरिकल्पितत्वप्राप्तेः । सचैकोजीवोयदिभेदवादीभवतितस्यतत्रैवदाढ्यान्नकदाचिद्भेद
 निवृत्तिरिति न कस्यापि मुक्तिः स्यात् । तेन यथा कल्पितं तथैव भवतीति तेनैकजीववादिनां नित्यनिरयकल्पने स ए
 व स्यात् । नचैकजीवाज्ञानपरिकल्पितं समस्तमित्यत्र किंचिन्मानं । प्रपंचोयदिविद्येत निवर्तेत न संशयः । मा
 यामात्रमिदं द्वैतमद्वैतं परमार्थत इत्यस्य चायमर्थः । प्रपंचोयदिविद्येत भवेत् उत्पद्येत तर्हि निवर्तेत न च निवर्तते त
 स्मादनादिरेवायं । प्रकृष्टः पंचविधो भेदः प्रपंचः । नचाविद्यमानोयं । मायामात्रत्वात् । मायेति भगवत्प्रज्ञासै
 वमानत्राणकर्त्री यस्य तन्मायामात्रं । परमेश्वरेण ज्ञातत्वाद्रक्षितत्वाच्च न द्वैतं भ्रान्तिकल्पितमित्यर्थः । नहीश्वरस्य

भ्रातिः । तर्ह्यद्वैतः सर्वभावानामिति व्यपदेशः कथमित्यत आह । अद्वैतं परमार्थत इति । परमार्थापेक्षया ह्यद्वैतं सर्वस्मादुत्तमोर्थः स एक एवेत्यर्थः । अन्यथाऽद्वैतः सर्वभावानामिति व्यर्थं स्यात् । सर्वभावानां मध्ये तस्यैकस्यैवा द्वैतत्वमित्युक्ते समाधिकराहित्यमेवोक्तं स्यात् । अन्येषां समाधिकभावः । विकल्पो विनिवर्तेत कल्पितो यदिकेन चिदिति वाक्यशेषाच्च न कल्पितत्वमस्येति ज्ञायते । निवर्तत इत्यंगीकारे निवर्तेत विद्येतेति च प्रसंगरूपेण कथनं य दिशब्दौ च न युज्यंते । विद्येतेत्यस्य चोत्पत्त्यर्थानंगीकारे यद्यदस्ति तत्तन्निवर्तत इति व्याप्त्यभावा निवर्तेतेति न यु ज्यते । अतः प्रपञ्चस्यानादिसत्यत्वपरमिदं वाक्यं । अतः उपदेशादयं वादोऽज्ञाते द्वैतं न विद्यत इत्याह । अज्ञात एव द्वैतं न विद्यते । अज्ञानिनां पक्ष एव द्वैतं न विद्यत इत्यर्थः । जीवेश्वरभिदा चैव जडेश्वरभिदा तथा । जीवभेदो मि थश्चैव जडजीवभिदा तथा । मिथश्च जडभेदो यं प्रपञ्चो भेदपञ्चकः । सोऽयं सत्यो ह्यनादिश्च सादिश्चेन्नाशमाप्नुयात् । न च नाशं प्रयात्येष न चासौ भ्रान्तिकल्पितः । कल्पितश्चेन्निवर्तेत न चासौ विनिवर्तते । द्वैतं न विद्यत इति तस्मादज्ञा निनां मतं । मतं हि ज्ञानिनामेतन्मितं तत्रातं च विष्णुना । तस्मात्सत्यमिति प्रोक्तं परमो हरिरेव त्विति परमश्रुतिः । मैत्रेयीशाखायां च । अथ ज्ञानोपसर्गा इत्युक्ता अथ ये चान्ये मिथ्यातर्कैर्दृष्टांतैः कुहकैर्द्रजालैर्वैदिकेषु परिस्थातुमि

च्छंतितैः सह न संवसेत् प्राकाश्याह्ये ते तस्करा अस्वर्ग्या इत्याह । नैरात्म्यवादकुहकैर्मिथ्यादृष्टांतहेतुभिः । भ्राम्यं
 लोको न जानाति वेदविद्यांतरंतु यदिति । आत्मसंबंधिकमपि नास्तीति वादो नैरात्म्यवादः । भ्रान्तिकल्पितत्वे च
 जगतः सत्यं जगद्वयमपेक्षितं । न हि सत्यशुक्तेः सत्यरजतस्य तयोः सादृश्यस्य चाभावे भ्रान्तिर्भवति । स्वप्नेऽपि वास
 नारूपं सत्यमेव जगन्मनसि स्थितं बहिष्ठत्वेन दृश्यते । देहात्मनोरप्येकदेशस्वत्वादिसादृश्यमस्यैव । शंखः पीतो
 न भो नीलमित्यादिष्वपि पीतादयो न्यत्र विद्यंत एव । तत्सादृश्यं च द्रव्यत्वादिकं किंचिच्छंखादीनां चास्यैव । अतो
 न कुत्रापि सदृशसत्यवस्तुद्वयं विना भ्रमः । न चात्मन्यनात्मभ्रमः कापि दृष्टः । न हि कश्चिदहमहं न भवामीति भ्रान्
 तो दृश्यते । आत्मन्यनात्मभ्रम एवायं प्रपञ्च इति तैरुच्यते । तं विनैवानात्मन्यात्मभ्रमकल्पनेऽनात्मनस्सत्य
 त्वं स्यात् । तदा चाद्वितीयत्वकल्पनेऽनात्मैवास्ति नात्मेति भवति । आत्मा ज्ञानात्मकत्वे च जगत आत्मनो भिन्न
 त्वेन न दृश्येत । न हि शुक्तेर्भेदे न रजतं दृश्यते भ्रान्तौ । न चैकमेव युगपद्बहुधा दृश्यते भ्रान्तौ । न चात्मनि भेदभ्रमः
 कापि दृष्टः । न च कुत्रापि मिथ्योपाधिकृतो भेदो दृष्टः । न च ज्ञानाज्ञानयोरपि मिथ्याकल्पितत्वं दृष्टं । तद्विषय
 स्यैवान्यथात्वं भ्रान्तौ । एवमाद्यनंतयुक्तिविरुद्धोऽयं पक्षः । ग्रंथबहुत्वं स्यादित्येवोपरम्यते । न च सत्यत्वांगीका

विष्णुत.

॥ १५ ॥

रेकश्चिद्विदोऽपः। बहुजीववादिपक्षेऽपि भेदस्य मिथ्यात्वांगीकारे एते दोषा भवन्त्येव। मिथ्योपाधिकृतं हितेषामपि बहु
 त्वं। न च मिथ्योपाधिकृतो भेदः कापि दृष्टः। आत्मन्यनात्मकल्पनारूपत्वान्मिथ्योपाधिरेव न युज्यते। मायामयी
 सृष्टिरपि तत्सदृशस्यान्यस्य विद्यमानत्व एव दृष्टा। द्रव्यत्वादिसादृश्ययुतं किञ्चिदधिष्ठानमाश्रित्यैव च। अधिष्ठा
 नं च सदृशं तथ्यवस्तुद्वयं विना। न भ्रान्तिर्भवति कापि स्वप्नमायादिकेष्वपि। मानस्यांवासनायां तु बहिर्वस्तुत्वक
 ल्पनं। स्वाप्नो भ्रमश्च मायायां कर्तृदेहादिवस्तुषु। चतुरंगबलत्वादिकल्पनं भ्रम इष्यते। न भ्रान्तिकल्पितं विश्वम
 तो विष्णुबलाश्रयमिति ब्रह्मवैवर्ते। न च माया विना माया दृश्यते विश्वमीश्वरः। सदा पश्यति तेनेदं न मायेत्यव
 धार्यतामिति च। अपरोक्षदृशो मिथ्यादर्शनं न क्वचिद्भवेत्। सर्वापरोक्षविद्विष्णुर्विश्वदृक्तन्नतन्मृषेति च। यदि
 चैकमेव ब्रह्मोपाधिभेदात्संसरति मुच्यते च तदा संसारिणां सर्वदा विद्यमानत्वात्सर्वदा संसार्येव ब्रह्म। अतस्तद्भा
 वोऽपि न मुक्तिः। सर्वदोपाधिसंबद्धत्वात्तस्य। न च शुद्धस्य नोपाधिसंबंध इति वाच्यं। उपाधिसंबद्धस्योपाधिसंब
 धकल्पनेन वस्थाप्रसंगात्। न च तेनैव संबन्धेन संबद्धस्य। आत्माश्रयप्रसंगात्। इतश्च मिथ्योपाधिर्न युज्यते।
 अज्ञानसिद्धौ मिथ्योपाधिसिद्धिः। अज्ञानं विना मिथ्यात्वासिद्धेः। न च मिथ्योपाधिविना ज्ञानसिद्धिः।

विनि.

प० १

॥ २७३ ॥

मिथ्योपाधिभिन्नस्यैवाज्ञत्वात् । शुद्धस्यैवाज्ञत्वेमुक्तस्याप्यज्ञत्वप्रसक्तेः । स्वाभाविकत्वात्सत्यत्वात्सद्वितीय
 त्वप्रसक्तेश्च । स्वाभाविकस्यचनिवृत्त्यंगीकारादनिवृत्तिप्रसक्तेश्च । सत्यस्यचानिवृत्तिरितिहिततत्पक्षः । अ
 तश्चान्योन्याश्रयता । अज्ञानसिद्धौमिथ्योपाधिसिद्धिःमिथ्योपाधिसिद्धौजीवसिद्धिःजीवसिद्धौतदाश्रया
 ज्ञानसिद्धिरितिचक्रकंवा । नचशुद्धमेवभ्रांत्याऽज्ञमितियुक्तं । अज्ञानसिद्धौभ्रमसिद्धिःतत्सिद्धावज्ञानसिद्धि
 रित्यन्योन्याश्रयत्वात् । अनागताअतीताश्रयावंतःसहिताःक्षणाः । अतीतानागताश्चैवयावंतःपरमाणवः ।
 ततोऽप्यनंतगुणिताजीवानांराशयःपृथगितिवत्सश्रुतेर्नसंसारिणांपरिसमाप्तिरस्मत्पक्षे । परमाणुप्रदेशोपिह्यनं
 ताःप्राणिराशयः । सूक्ष्मत्वादीशशक्त्यैवस्थूलाअपिहिसंस्थिताः । सहस्रयोजनसभांप्रभावाद्विश्वकर्मणः ।
 अनंताराशयोऽनंताःप्रजानामधिसंस्थिताइतिस्कांदे । नचमिथ्यावस्तुनोदुर्घटत्वमेवभूषणं । दृष्टस्यवस्तुनो
 मिथ्यात्वकल्पनस्यदृष्टिसकाशाद्वलवत्प्रमाणयुक्त्यपेक्षत्वात् । तदभावेसत्यत्वंदृष्ट्यैवसिद्ध्यति । नह्यन्नादि
 कंभोग्यंदृष्ट्वाभोक्तुंसत्यत्वेप्रमाणांतरमपेक्षते । किंतुनेदमन्नमितिकेनचिदुक्तेकथमिदमन्नत्वेनदृश्यमानमन्नंन
 भवतीतिप्रमाणांतरमपेक्षते । नचप्रत्यक्षदृष्टस्यततोबलवत्प्रत्यक्षमागमंविनानुमानादिनैवबाधोदृष्टः । दूरस्थ

विष्णुत.

॥ १६ ॥

वृक्षद्वस्वत्वादौ प्रत्यक्षापटुत्वस्य निश्चितत्वाद्युक्त्या तत्र दीर्घत्वनिश्चयः । प्रत्यक्षस्य हि दूरे मंदग्राहित्वं परिमाणा
 दावन्यथा त्वंच ततो बलवत्प्रत्यक्षेणैव निश्चितं । न च जगत्प्रत्यक्षस्य मिथ्यात्वं केनापि प्रमाणेन निश्चितं । विशेषतश्च
 ज्ञानाज्ञानसुखदुःखात्मभेदादिविषयस्यानुभवस्य न मिथ्यात्वं दृष्टं । अतश्च संसारस्य सत्यत्वात् सत्यस्य चानिवृत्त्यं
 गीकारान्न मोक्षः स्यात् । अनुभवसिद्धस्य बलवदनुभवं विना युक्तित एव मिथ्यात्वांगीकारे आत्मनोपि मिथ्यात्वं
 स्यात् । युक्तिश्च । सर्वस्यान्यस्य मिथ्यात्वांगीकारात् । द्विधा कल्पने कल्पना गौरवमिति । आत्माधिष्ठानभ्रम
 स्यैवाद्दृष्टेस्तस्याधिष्ठानत्वमपि न युज्यते । दुर्घटत्वस्य भूषणत्वे दुर्घटमप्यात्ममिथ्यात्वं स्यादेव । प्रतीतेरप्यविद्या
 कार्यत्वांगीकारात् । तस्याश्च दुर्घटत्वस्य भूषणत्वात् सत्यस्य च युक्त्यपेक्षत्वाद्दृष्टादीनां द्रष्टृत्वमात्मनश्च जडत्वं द्रष्टु
 रभावे च प्रतीतिरधिष्ठानं विनैव भ्रम इत्यादिविरुद्धं सर्वमपि स्यात् । उपाधिभेदांगीकारे हस्तपादाद्युपाधिभेदेऽपि त
 द्गतसुखदुःखादिभोक्तुर्यथा भेदो न प्रतीयते एवमेव शरीरादिभेदे भोक्तुर्भेदो न दृश्येत । सर्वदेहगतसुखदुःखादि
 कमेकेनैव भुज्येत । यथा चैकांगुल्याद्यपगमेऽपि न मुक्तिः एवमेकोपाध्यपगमेऽपि तस्यैवानंतोपाधिसंबद्धत्वान्न मु
 क्तिः स्यात् । उद्यतायुधदोर्दंडाः पतितस्वशिरोक्षिभिः । पश्यंतः पातयंति स्म कबंधा अप्यरीन्युधीति भारतवचना

विनि.

प० १

॥ २७४ ॥

न्नविश्लेषाद्विशेषः । किंचोपाधिरात्मन एकदेशं ग्रसत्युत सर्वमात्मानं । एकदेशांगीकारे सावयवत्वं । सावयव
 स्य चानित्यत्वं तैरंगीकृतं । सर्वग्रासे च नोपाधिर्भेदकः स्यात् । उपाधिकृतांशकल्पने तदुपाधिकृतत्वे आत्माश्रय
 त्वं । उपाध्यंतरकल्पनेऽनवस्था । न चेश्वरस्य सर्वगतत्वादौपाधिकभेदो ब्रह्मणा भवति । न हि देशतः कालतश्चाप
 रिच्छिन्नयोरौपाधिकभेदो दृष्टः । सर्वोपाधिगतत्वाच्चैकस्यैवेश्वरस्य भेदस्य मिथ्यात्वाद्धस्तपादादिभेदेऽपि भोक्तुरे
 कत्ववत्सर्वसुखदुःखादिभोक्तृत्वमीश्वरस्यैव स्यात् । देशतः कालतश्चापरिच्छिन्नयोरौपचारिकभेदाभावादेव दुः
 खिनोन्यच्छुद्धं ब्रह्म न सिद्ध्यति । अतः स्वाभाविकस्संसारइत्यनिवृत्तिरेव स्यात् । किंच विशिष्टस्य शुद्धस्य वा संसा
 रः शुद्धस्य संसारइत्युक्तेः स्वव्याहृतिः । विशिष्टस्येत्युक्ते विशिष्टोन्यः स एव वा । स एव चेदुक्तो दोषः । अन्यश्चेन्नित्यो
 ऽनित्यो वा । अनित्यश्चेन्नाश एव तस्य न मोक्षः । नित्यत्वे च भेदस्य सत्यत्वं मोक्षेऽपि तस्य भावात् । स्वरूपमात्रस्या
 भेदोपाधिभिन्न एवेत्यंगीकारे स्वरूपमेवोपाधिसंबद्धमिति न तस्य शुद्धत्वं । अशुद्धस्वभावस्य न कदाचिच्छुद्ध
 त्वमिति च तत्पक्षः । उपाधि मिथ्यात्वांगीकारे चान्योन्याश्रयत्वादिदोषा उक्ताः । न चानादिकर्मभेदाद्भेदः ।
 औपाधिकभेदसिद्धौ कर्मभेदसिद्धिः तत्सिद्धौ च तत्सिद्धिरित्यन्योन्याश्रयत्वात् । अतो न तदोषदुष्टत्वाद्ब्रह्म बहु

विष्णुत

॥ १७ ॥

त्वंस्यादित्येवोपरम्यते । अतःसर्वप्रमाणविरुद्धत्वान्नाभेदेश्रुतितात्पर्यं । सर्वशब्दावाच्यलक्षणापिनदृष्टे
 तिनतस्यशास्त्रगम्यत्वं । अतोऽवाच्यत्वादज्ञेयत्वाच्छून्यमेवतदितिप्राप्तं । नचस्वेनापिज्ञेयत्वंतैरुच्यते । क
 र्तृकर्मविरोधइतिहितेवदंति । नचस्वरूपमन्यद्वाज्ञेयंज्ञातारंचविनाज्ञानंदृष्टं । अतोज्ञातृज्ञेयाभावाज्ज्ञानस्या
 पिशून्यतैव । अतःशून्यवादान्नकश्चिद्विशेषः । नचज्ञातृज्ञेयरहितंज्ञानंकापिदृष्टं । अप्राप्तत्वाच्चेत्परभेदस्यना
 भेदेश्रुतितात्पर्ययुज्यते । सर्वोत्तमंसर्वदोषव्यपेतंगुणैरशेषैःपूर्णमन्यंसमस्तात् । वैलक्षण्याज्ज्ञापयितुंप्रवृत्ताःस
 र्वेवेदामुख्यतो नैवचान्यदितिमहोपनिषदि । अतःसर्वागमैरेवसर्वस्माद्विन्नत्वेनसर्वस्माद्विशिष्टत्वेनचविज्ञेयो
 भगवान्नारायणइतिसिद्धं ॥ ॥ इतिश्रीमदानंदतीर्थभगवत्पादाचार्यविरचितेश्रीमद्विष्णुतत्त्वविनिर्णयेप्र
 थमःपरिच्छेदः ॥ १ ॥ ॥ ५ ॥ ॥ ५ ॥ ॥ ५ ॥

ॐ॥ब्रह्माशिवःसुराद्याश्चशरीरक्षरणात्क्षराः॥लक्ष्मीरक्षरदेहत्वादक्षरातत्परोहरिः । स्वातंत्र्यशक्तिविज्ञानसु
 खाद्यैरखिलैर्गुणैः । निस्सीमत्वेनतेसर्वतद्वशाःसर्वदैवच । सर्गस्थितिक्षययतिप्रकाशावृत्तिबंधनं । सर्वक्षरा
 णामेकःसकुर्यात्सात्त्विकमोक्षणं । सर्गस्थितियतिज्योतिर्नित्यानंदप्रदोक्षरे । चेष्टाप्रदश्चसर्वेषामेकएवपरोह

विनि.

प० २

॥२७५॥

रिः । तस्य नान्योस्ति सर्गादिकर्तानि दोषकश्च स इति परमश्रुतिः । ब्रह्मशेषसुपर्णेशशक्रसूर्यगुहादयः । सर्वेक्ष
 राअक्षरातुश्रीरेकातत्परोहरिरिति स्कांदे । यंकामयेतंतमुग्रंकृणोमितंब्रह्माणंतमृषितंसुमेधां । अहं रुद्राय धनुरा
 तनोमि ब्रह्मद्विपेशरवेहंतवाउ । अहं जनाय समदंकृणोम्यहं द्यावापृथिवी आविवेश । अहं सुवेपितरमस्य मूर्धन्म
 मयोनि रप्स्वं षतस्समुद्रे । यमंतः समुद्रे कवयो वयं तियदक्षरे परमे प्रजाः । यतः प्रसूता जगतः प्रसूतीतो येन जीवा
 न्व्यससर्ज भूम्यां । यदोषधीभिः पुरुषान्पशूंश्च विवेश भूतानि चराचराणि । अतः परं नान्यदणीयसंहि परात्परं य
 न्महतो महांतं । यदेकमव्यक्तमनंतरूपं विश्वं पुराणंतमसः परस्तात् । तदेव ततदुसत्यमाहुस्तदेव ब्रह्म परमंकवी
 नां । अस्य देवस्य मीळहुषो वया विष्णोरेषस्य प्रभृथे हविर्भिः । विदेहि रुद्रो रुद्रियं महित्वं यासिष्टं वर्तिरश्विना विराव
 त् । चंद्रमामनसो जातश्चक्षोः सूर्यो अजायत । मुखं दिद्रश्चाग्निश्च प्राणाद्यायुरजायत । एको नारायण आसीन्न
 ब्रह्मानेशानो नाभीषोमौने मे द्यावापृथिवी । एको नारायण आसीन्न ब्रह्मानचशंकरः । समुनिर्भूत्वा समचित्तय
 त्तत एते व्यजायंत । विश्वो हिरण्यगर्भो गिर्यमो वरुण रुद्रेन्द्रा इति । वासुदेवो वा इदमग्र आसीन्न ब्रह्मानचशंकरः ।
 नैन्द्रसूर्यौ न च गुहो न सोमो न विनायक इत्यादि श्रुतिभ्यश्च । यस्मात्परं नापरमस्ति किंचिदित्यत्राप्यपरमस्तीत्येवा

विष्णुत.

॥ १८ ॥

र्थः। अन्यथा तेनेदं पूर्णततो यदुत्तरतरंतदरूपमनामयमिति वाक्यशेषविरोधात्। तेनेदमित्युक्तमेव तत इति परा
 मृश्यते। अन्यथा यस्मात्परमित्युक्तिविरोधात्। नामानि सर्वाणि यमाविशंति तं वै विष्णुं परममुदाहरंति। अस्यै
 व सर्वनामानि व्यतिरिक्तस्य सर्वतः। यः स्वतंत्रः सदैवैकः स विष्णुः परमो मत इत्यादि श्रुतिभ्यो न्यनामान्यस्यैवेति
 नान्येषां सर्वेश्वरत्वादिकमुच्यते। सर्ववेदेष्वप्यस्या दोषवचनादादावभाववचनाच्च तद्वचनाच्चान्येषां सर्वेषां वेदेषु
 सर्वेषु। तेषां सर्वनामत्वा नुक्तेश्च। उत्पत्तिर्वासुदेवस्य प्रादुर्भावो न चापरः। देहोत्पत्तिस्तदन्येषां ब्रह्मादीनां तदी
 रणात्। देहोनादिर्हरेर्नित्यो ब्रह्मादीनामनित्यका। मुख्योत्पत्तिस्तदन्येषां प्रादुर्भावो हरेर्जनिरिति परमश्रुतेश्च।
 इति श्रीमदानंदतीर्थभगवत्पादाचार्यविरचिते श्रीमद्विष्णुतत्त्वविनिर्णये द्वितीयः परिच्छेदः ॥ २ ॥ ६९ ॥
 ॐ ॥ वर्जितः सर्वदोषैर्योगुणसर्वस्वमूर्तिमान्। स्वतंत्रो यद्वशाः सर्वे स विष्णुः परमो मत इति परमोपनिषदि। नि
 त्यपूर्णाखिलगुणो निर्दोषः सर्वदैवयः। यः स्वतंत्रः परो विष्णुर्जन्ममृत्यादिवर्जितः। नारद उवाच। निर्दोषश्चेत्क
 थं विष्णुर्मानुषेषूदपद्यत। चिंताश्रमव्रणाज्ञानदुःखयुग्मदृश्यते कथं। एष मे संशयो ब्रह्मन् हृदिशल्य इवार्पितः। अ
 नुद्धार्यो परैर्मर्त्यैः सूक्तिशक्त्या तमुद्धर। ब्रह्मोवाच। स्त्रीपुंमलाभियोगात्मा देहो विष्णोर्न जायते। किंतु निर्दोष

विनि.

प० ३

॥ २७६ ॥

चैतन्यसुखांनित्यांस्वकांतनुं । प्रकाशयतिसैवेयंजनिर्विण्णोर्नचापरा । तथाप्यसुरमोहायपरेषांचक्रचित्क
चित् । दुःखाज्ञानश्रमादीन्सदर्शयेच्छुद्धसद्गुणः । क्ववणादिक्वाज्ञानंस्वातंत्र्यान्नित्यसद्गुणे । दौर्लभ्यायैव
मोक्षस्यदर्शयन्परमोहरिः । मिथ्यादर्शनदोषेणतेनमुक्तिंनयांतिच । तमोयांतिचतेनैवतस्मादोषविवर्जितं ।
प्रादुर्भावगतंचैवजानीयाद्विष्णुमंजसेतिब्रह्मांडे । गुणक्रियादयोविष्णोःस्वरूपंनान्यदिष्यते । अतोमिथो
पिभेदोनतेषांकश्चित्कदाचन । स्वरूपेपिविशेषोस्तिस्वरूपत्ववदेवतु । भेदाभावेपितेनैवव्यवहारश्चसर्वत
इतिपरमोपनिषदि । अभिन्नत्वमभेदश्चयथाभेदविवर्जितं । व्यवहार्यं पृथक्कस्यादेवमेवगुणाहरेः । अभेदा
भिन्नयोर्भेदोयदिवाभेदभिन्नयोः । अनवस्थितिरेवस्यान्नविशेषणतामतिः । मूलसंबंधमज्ञात्वातस्मादेकम
नंतथा । व्यवहार्यविशेषेणदुस्तर्कबलतोहरेः । विशेषोपिस्वरूपंसस्वनिर्वाहकतास्यचेतिब्रह्मतर्के । एकमे
वाद्वितीयंतन्नेहनानास्तिकिंचन । मृत्योस्समृत्युमाप्नोति यइहनानेवपश्यति । यथोदकंदुर्गेवृष्टंपर्वतेषुविधा
वति । एवंधर्मान्पृथक्पश्यंस्तानेवानुविधावतीत्यादिश्रुतेश्च । देशःसर्वत्रपुरुषःस्वतंत्रःकालनित्यता । इत्या
दिषुस्वसंबंधाद्यथैवगुणरूपिणः । गुणित्वंगुणभोक्तृत्वंस्याद्विष्णोस्तच्चसस्वयमितिब्रह्मतर्के । विष्णुंसर्वगुणैः

विष्णुत.
॥ १९ ॥

पूर्णज्ञात्वासंसारवर्जितः । निर्दुःखानन्दमुद्भित्यन्तत्समीपेसमोदते । मुक्तानां चाश्रयो विष्णुरधिको धिपति
स्तथा । तद्वशा एव ते सर्वे सर्वदेवसईश्वर इति परमश्रुतिः । अमृतस्यैष सेतुः । सोऽश्रुते सर्वान्कामान्सह
ब्रह्मणा विपश्चितेत्यादि च । नृपाद्याश्शतधृत्यन्तामुक्तिगा उत्तरोत्तरं । गुणैः सर्वैः शतगुणामोदन्त इति हि श्रु
तीरिति पाद्वे । अतो निःशेषदोषवर्जितः पूर्णानन्तगुणो नारायण इति सिद्धं ॥ यस्य त्रीण्युदितानि वेदवचने
रूपाणि दिव्यान्यलंबदत्तदृशतमित्थमेव निहितं देवस्य भर्गो महत् । वायो रामवचो नयं प्रथमकंपृक्षो द्वितीयं
वपुर्मध्वो यत्तु तृतीयमेतदमुना ग्रंथः कृतः केशवे ॥ स्वतंत्राया खिलेशाय निर्दोषगुणरूपिणे । प्रेयसे मे सुपूर्णा
य नमो नारायणाय ते ॥ इति श्रीमदानन्दतीर्थभगवत्पादाचार्यविरचिते श्रीमद्विष्णुतत्त्वविनिर्णये तृतीयः प
रिच्छेदः ॥ ॥ ग्रंथश्चायं संपूर्णः ॥ ३ ॥ ॥ ध्या ॥ ॥ ध्या ॥ ॥ ध्या ॥

विनि.
प० ३

॥ २७७ ॥

॥ इति श्रीमद्विष्णुतत्त्वविनिर्णयः संपूर्णः ॥

The Credit of getting the Sarvamoola Books Scanned goes to Panditavareenya ityaadi birudankita Shreemajjalihaala Shreenivaasaachaaryasya Vidyaa Suta, "Gomanjari" Udgrantha kartru, (Raghunatha suri virachita Manikya manjari granthasya Khandana Grantha) Veda Shaastra Puraanaartha Vishaarada, Panditavareenya Shree Dwarakaanaathaachaaryaru. My heartfelt salute for him to provide me such a wonderful opportunity to work on this project.

Project Started on : 21 December 2009

Project Completed on : 20 March 2011

Scanned By : Aravindacharya Haranahalli, aravindbharadwajhs@gmail.com